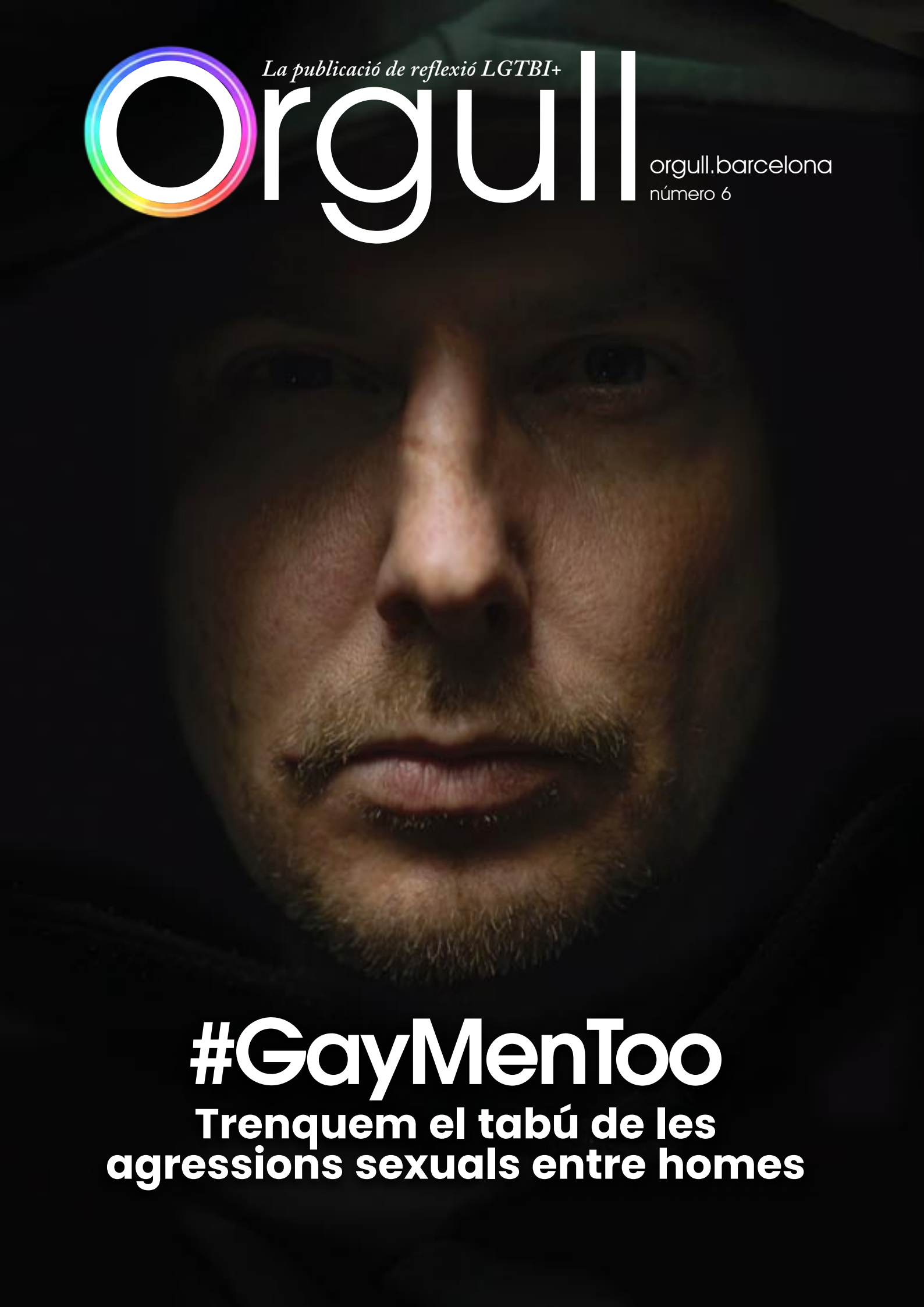

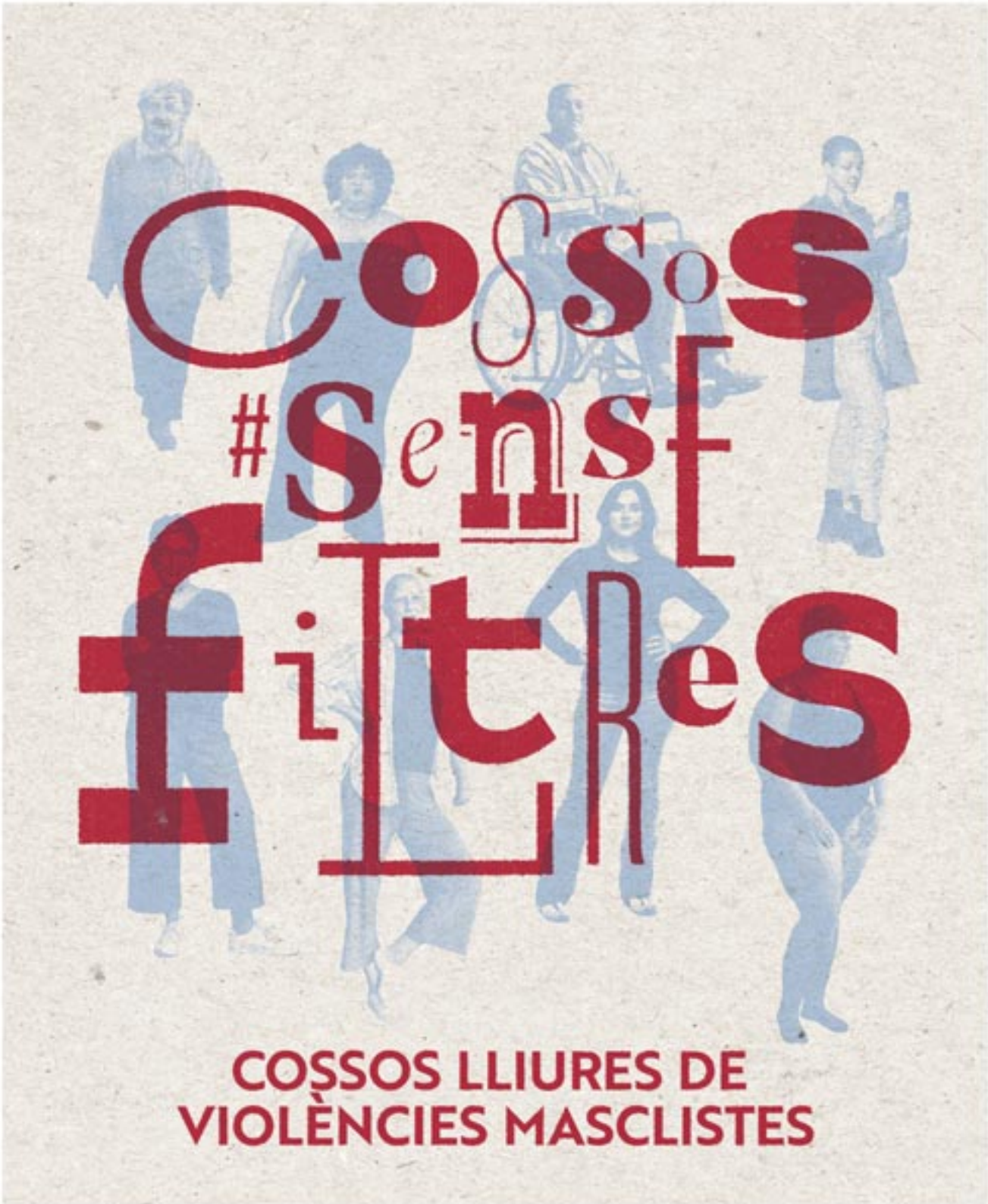
La publicació de reflexió LGTBI+

Orgull

orgull.barcelona
número 6

#GayMenToo

**Trenquem el tabú de les
agressions sexuals entre homes**

COSSOS #Sense filtres

**COSSOS LLIURES DE
VIOLENCIES MASCLISTES**

25N, Dia Internacional per a l'Eliminació de les Violències vers les Dones

La Diputació de Barcelona i els ajuntaments de la demarcació treballem contra la pressió estètica, una forma més de violència masclista que afecta les dones al llarg de la seva vida. Contra les violències masclistes, no jutgem els cossos.

www.diba.cat/25n

**Diputació
Barcelona**

Mar Sifre Rigol

Directora d'Orgull

Ser bisexual em fa feliç

Ser bisexual i formar part del col·lectiu LGBTI+ m'ha donat moltes més alegries que no pas tristos. De fet, si faig un repàs general de la meua vida, no me n'ha donat cap, de decepció. Menys encara un cop feta la sortida de l'armari. Ho reivindico així perquè tinc la sensació que els temes seriosos i importants són només els negatius. Cal parlar de les agressions, l'LGTBI-fòbia, les discriminacions i el retrocés de drets arreu del món. Ara bé, també em sembla imprescindible, i gairebé de supervivència, tenir referents positius.

La generació a la qual pertanyo —tinc 26 anys— ha viscut amb molta més llibertat que qualsevol de les anteriors, però no vam tenir referents LGBTI+ fins ben entrada l'adolescència, especialment les dones. És per això que necessitem dir ben alt que les nostres vides són felices. No només per no caure en un victimisme fàcil, sinó per poder ser un mirall d'esperança per a qui ve darrere nostre.

Vull dir a la meua germana, a les meves amistats i a la gent del meu voltant —que té dubtes o que encara s'està descobrint— que ser bisexual i ser LGBTI+ és guai. Perquè ser qui ets de manera lliure és collonut. I no, no parlo només des de la meua experiència, també veig això en la gent obertament queer del meu voltant. I voldria que això també fos part del discurs majoritari.

El mes de maig vaig publicar la meua primera novel·la, titulada *I encara un cop més* (suposo que mai és mal moment per fer promoció, ja m'ho perdonareu). En una de les entrevistes que em van fer, un periodista em va comentar que durant la lectura del llibre, en un moment en el qual les dues protagonistes lesbianes estan soles de nit, es va pensar que patirien una agressió, però que no era així. Li havia sorprès la pròpia suposició, però també que en la novel·la tot fos fàcil pel que fa a la sexualitat. És normal que ho pensés, sabem quines són les notícies majoritàries sobre el col·lectiu LGBTI+, però la realitat és que la major part del temps vivim tranquil·les, per sort.

A *I encara un cop més*, l'orientació sexual no normativa no és un fet problemàtic perquè jo tampoc l'entenc així. Especialment, en un entorn com el barceloní o el català.

Tal com deia, les situacions d'LGTBI-fòbia existeixen i les hem d'assenyalar públicament, però no són la norma, com a mínim en el nostre context actual. Sembla estrany dir-ho perquè segurament durant segles no ha sigut així per a la majoria de nosaltres, però la meua experiència com a dona bisexual, repeteixo, ha sigut més que positiva.

«Les situacions d'LGTBI-fòbia existeixen i les hem d'assenyalar públicament, però no són la norma, com a mínim en el nostre context actual»

#GayMenToo Trenquem el tabú de les agressions sexuals entre homes_pàgina 22

Agenda Orgullosa_pàgina 38

Mirada Internacional_pàgina 32

Col·lectiu LGTBI+ a les arts_pàgina 42

Relat Literari
Metàfora Project_pàgina 52

Cada dia, a Orgull.barcelona

03_Mar Sifre Rigol
05_Javi Rodríguez
07_Alberto Lacasta
09_Gina Serra
18_Isaac Navarro

20_Jess González
31_Elena Longares
35_Clara Cartañá
37_Bárbara L. Monllor
41_Joan Rodríguez

Opinions

45_Pilar Cañabate
47_Alberto Martín
49_La Vicenta
50_Laura Pi
54_Judith Juanhuix

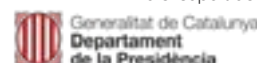
Revista Orgull nº 6
Edita: Grup Comunicació 21

Editor: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Directora: Mar Sifre Rigol
Directora d'Art: Marga Moreno
Correcció: Jordi Boladeras
mar@orgull.barcelona
publicitat@comunicacio21.com

www.orgull.barcelona
Fundada l'any 2024

Amb el suport de:

Dipòsit Legal DL B 4315-2024

grup comunicació21

Javi Rodríguez

Comissionat de Polítiques d'Infància, Adolescència,
Joventut i LGTBI de l'Ajuntament de Barcelona

Hora de parlar-ne

Des dels debats clandestins en pisos d'activistes, les impremtes subterrànies i les manifestacions als carrers, fins a formar part del Consell Municipal LGTBI, no només han passat dècades; també han passat incomputables hores de debat i reflexió. Discussions sobre les necessitats del col·lectiu, deliberacions entorn de les estratègies a seguir, o l'elemental —i, alhora, complexa— construcció d'un relat alliberant sobre allò de què mai s'havia parlat.

El que és clar és que no seriem aquí, opinant a cel-obert sobre la nostra condició, si no fos per totes aquelles persones que van posar sobre la taula les lluites a vèncer.

Des de l'Ajuntament es va passar d'una cordialitat informal a un departament de drets civils, i d'un departament de drets civils a una àrea LGTBI. Aquesta evolució no només va permetre al col·lectiu guanyar formalitat, sinó que va fer possible incorporar a la nostra ciutat els serveis i les polítiques dels quals disposem avui.

Ara, ens proposem obrir un nou debat sobre les nostres necessitats i propostes per mitjà dels diàlegs col·lectius, unes sessions obertes a la ciutadania i a les entitats per tractar temes des d'una òptica universal, però al mateix temps específica.

I això és perquè les nostres necessitats com a col·lectiu acostumen a estar interconnectades, però no cal dir que cada vivència és única i cada etapa diferent.

Compartides són experiències com mirar a banda i banda per saber si ens podem fer un petó, consultar l'estat dels nostres drets quan hem de viatjar, o la por al rebuig. Però hi ha moltes necessitats específiques a cada realitat que moltes vegades poden passar desapercebudes, i que cal conèixer i abordar.

Al llarg dels mesos d'octubre i novembre, conversem sobre les necessitats de col·lectius com les dones lesbianes i bisexuals, els joves, les persones grans, i les persones intersex i trans; i de realitats específiques, com els discursos d'odi o els problemes en l'accés a la salut i a l'oci.

Ens acompanyen experts com Ares Teixidó, Miquel Missé, Mer Gómez, Carles Pericas, Noelia Igareda, Josep Maria Mesquida o Lionel Delgado, que ens introdueixen cada sessió a través de l'expertesa i de les seves vivències personals.

«Diuen que allò de què no es parla no existeix, i la voluntat de l'Ajuntament de Barcelona és significar totes i cada una de les realitats del nostre col·lectiu»

Hem de posar sobre la taula aspectes com la invisibilització de les dones en el si del col·lectiu, els múltiples reptes que encara pateixen les persones trans, la sensibilització en els serveis de salut per a tot el col·lectiu, les realitats del col·lectiu intersex, la presumpció d'heterosexualitat de les persones bisexuals, el retorn forçat a l'armari de moltes persones grans LGTBI, o les realitats adolescents del col·lectiu, entre moltes altres qüestions.

I per tot això la participació és important. Perquè mitjançant les múltiples vivències personals es podran definir noves línies de treball que ens donin la certesa que abordem necessitats reals. Que posem el focus allà on ens ho demana la ciutadania.

La voluntat és que d'aquestes sessions sorgeixin propostes que acabin incorporades en el nou Pla LGTBI de la ciutat, una eina que marcarà els reptes de ciutat per a l'avenç del col·lectiu i l'abordatge de les seves problemàtiques.

Alguns diuen que allò de què no es parla no existeix, i la voluntat de l'Ajuntament de Barcelona és significar totes i cada una de les realitats del nostre col·lectiu, a través d'un contrast de postures i arribant a consensos i estratègies. Com sempre han fet els que ens van precedir.

I que se'n parli, que se'n parli molt.

FUNDACIÓ **ENLLAÇ**

Treballem per les persones grans LGBTQ+

Estem al teu costat!

Activitats, orientació i suport.

**Contacta amb nosaltres a:
informacio@fundacioenllac.cat o
934573739**

Alberto Lacasta

Director general de Polítiques Públiques LGBTI+
del Departament d'Igualtat i Feminisme

La Diada 2025: una senyera que abraça la diversitat

El cartell de la Diada de la Generalitat d'enguany mantenia, com és tradició, els colors de la senyera, però els desplegava amb un llenguatge gràfic que respira pluralitat. La paleta de matisos, la composició oberta i la presència de formes que evoquen diferents mirades transmeten que Catalunya és molt més que quatre barres: és una societat viva, diversa i orgullosa de ser-ho.

La identitat col·lectiva catalana no és uniforme; està feta de mil històries, accents, orígens, cultures i afectes. Per a mi, el cartell, lluny de limitar-se a commemorar el passat, convidava a mirar el present i el futur: un país on el sentiment de pertinença no exclou ningú i on el respecte i la convivència són pilars fonamentals.

Des d'aquesta perspectiva, la connexió amb la realitat LGBTI+ és clara. La Diada és una jornada per reflexionar sobre qui som com a comunitat i com volem viure plegats. Els valors que hi associem, dignitat, igualtat i cohesió social, són els mateixos que sustenten el moviment LGBTI+. Veure com el cartell incorpora, dins el marc de la senyera, un missatge visual de pluralitat és reconèixer que els drets i la visibilitat de les persones LGBTI+ formen part indestruïble de la nostra realitat social.

Aquest enfocament inclou té una potència simbòlica rellevant: la cultura i la tradició catalanes poden conviure i créixer amb totes les realitats. Estimar el país és també treballar perquè cap persona sigui discriminada per qui estima o per com s'identifica. La senyera, quan es desplega, pot esdevenir també símbol de drets, respecte i convivència.

En un moment en què arreu d'Europa creixen discursos d'exclusió i es qüestionen avenços socials, el cartell de la Diada 2025 envia un missatge clar: la nostra fortalesa col·lectiva neix de la diversitat. Catalunya no serà una societat plenament cohesionada si no hi són tots els seus ciutadans i les seves ciutadanes.

La lluita LGBTI+ i la celebració de l'Onze de Setembre comparteixen, així, un mateix horitzó de dignitat i d'esperança. El cartell del 2025 ho simbolitza amb una senyera que, tot i inconfusible, abraça tonalitats i formes que parlen de futur: un futur plural, obert i respectuós, on la identitat catalana es construeix amb totes les veus, també amb tots els cossos i tots els amors.

**«Estimar el país
és també treballar
perquè cap persona
sigui discriminada
per qui estima o per
com s'identifica»**

L'ARA I EL TRAM PRESENTEN:

BROADWAY SIMFÒNIC

AMB MANU PILAS I SOFÍA ESCOBAR

29 DE DESEMBRE A LES 20 H | AUDITORI DE BARCELONA

Compra la teva entrada a
d.ara.cat/broadwaysimfonic
o escanejant el codi QR
Entrades des de 17 €

Acell

L'AUDITORI

Col·labora

tram

Organitza

SINGUS

ara

Gina Serra

Presidenta d'ATC Llibertat i membre de la Federació
Plataforma Trans

Les persones grans trans arrosseguem una vida marcada per l'exclusió

Ser una persona gran trans en aquest país no és només envellir; és sobreviure. És arribar viva després d'una vida marcada per l'exclusió, la precarietat i la lluita constant per existir. En el meu cas, com en el de tantes altres, no hi ha reconeixement institucional, ni cotitzacions acumulades, ni una vellesa tranquil·la: hi ha memòria, cicatrius i una dignitat que no ens han pogut arrabassar.

Durant el franquisme, la nostra identitat no només era ignorada, sinó perseguida. Moltes vam ser expulsades de les llars familiars sent adolescents. Altres, condemnades a la presó per existir, per vestir-nos com sentíem, per no encaixar. *La ley de vagos y maleantes* i la llei sobre perillositat i rehabilitació social van servir per reprimir-nos sense miraments.

Amb l'arribada de la democràcia no va arribar la llibertat per a tothom. Sense drets reconeguts, la majoria de dones trans vam haver de buscar la vida com podíem. La prostitució i el món de l'espectacle van ser sovint les úniques sortides, sempre des de la marginalitat, sense contractes, sense cotització, sense seguretat. Vam viure exposades a violències, malalties, explotació i silenci.

La SIDA va arrasar entre nosaltres als anys 80 i 90. Va ser una pandèmia que s'endugué moltes companyes sense cap suport institucional, i que a moltes altres ens deixà encara més soles. En aquell context, no poques vam acabar recorrent a l'alcohol i altres substàncies per poder suportar el dolor, la soledat i la vergonya que la societat ens imposava.

Avui, en la vellesa, moltes no tenim dret ni a una pensió. Se'ns demana haver cotitzat, però ningú vol recordar que ens van tancar totes les portes. Algunes hem viscut literalment al marge del sistema, i ara aquest mateix sistema ens gira l'esquena. No hi ha residències inclusives, ni protocols adaptats, ni una mirada social que ens abraçi. Hi ha por, silenci i molta memòria.

Reivindico una Llei de Memòria Trans que repari el dany històric que hem patit. Que ens reconegui en vida, no només amb homenatges quan ja no hi siguem. Reivindico també el dret a envellir amb dignitat, amb acompanyament, amb serveis socials que ens tinguin en compte. No volem compassió: volem justícia.

Perquè l'edat no ens defineix; els drets, sí. I les persones trans grans no som víctimes: som supervivents. Som memòria viva d'una lluita que no ha acabat.

**«Avui, en la vellesa,
moltes persones trans
no tenim dret ni a una
pensió. Se'ns demana
haver cotitzat, però ningú
vol recordar que ens van
tancar totes les portes»**

Maria Giralt

Una entrevista de Mar Sifre Rigol

Fotografia: Joanna Chichelnitzky

Maria Giralt és un cul inquiet, li veus per la manera de moure's i d'explicar-te qualsevol cosa. La seva curiositat és infinita i té una vitalitat desbordant. Sempre ha estat disposada a fer el que calgui per defensar el que creu just, especialment des que era una adolescent lesbiana i va descobrir que la societat no li ho posaria gens fàcil. Això sí, no es queixa, ella actua. Amb 67 anys reconeix que no sap dir que no, això l'ha portada a fer coses molt diferents, i n'està orgullosa. A banda de ser una activista històrica feminista i lesbiana, ara és la directora de GayLesTV i de l'àmbit social de Pride Barcelona, així com la vicepresidenta de la Cambra LGTBIQ+ de Catalunya.

“
**Quan el Col·lectiu de Lesbianes
anàvem pel carrer, cada dia acabàvem
a bufetades amb grups de nois**

L'Opinió va ser un setmanari barceloní d'opinió política esquerrana fundat el 18 de febrer de 1928. Al llarg de la seva trajectòria va comptar amb la col·laboració d'importants escriptors, artistes i polítics. Es va publicar fins que va ser tancat per l'autoritat l'octubre de l'any 1938.

No era fàcil ser lesbiana als anys 70. Com van ser els primers anys de descoberta en l'adolescència en aquell moment?

Amb 14 anys em vaig enamorar d'una companya de classe, era correspost. Per nosaltres va ser meravellós perquè estàvem enamoradíssimes, el nostre amor era superior a tot. Vam seguir la relació durant un parell d'anys, fins que em va deixar perquè volia ser "normal". Em va molestar moltíssim perquè era una injustícia, crec que és la primera que vaig viure. Em vaig trobar absolutament sola amb la meua tristesa, però al mateix temps convençuda que havia de fer alguna cosa.

Han passat més de 50 anys, has tornat a tenir contacte amb aquesta primera nòvia?

Un dia la vaig trobar a Facebook i vaig contactar amb ella. Viu fora de Barcelona. Li va fer il·lusió que li escrigués, justament tenia problemes amb el seu company, que és el mateix pel qual em va deixar. Em va dir de veure'ns, però no vaig voler. El que vam viure és tan maco que prefereixo conservar-ho com aquell record. Encara conservo les cartes d'amor i amb la qual em va deixar, que era molt llarga.

Aquest exemple personal explica moltes coses dels anys de transició. Com vas entrar en l'activisme LGTBI+?

Amb 18 anys vaig començar a estudiar psicologia per intentar entendre què passava; no tant pel meu cap, com pels caps dels altres. I vaig tenir la sort de coincidir amb la presentació del Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC). Era ple de gom a gom. Quan va acabar vaig demanar-li a un dels ponents "escolta, que teniu noies?". I em va dir que no, però que em passava una llista de dones que havien contactat amb ells. És una pena, perquè no conservo la llista, hi havia els telèfons fixos. Vaig començar a trucar-les una a una. El telèfon de casa meua estava al mig del passadís, a l'entrada, així que havia de trucar quan podia. Algunes em van enviar a fregir espàrrecs, amb altres ens vam fer amigues. Vaig convocar totes les que em van

«Amb 14 anys em vaig enamorar d'una companya de classe. Vam seguir la relació durant un parell d'anys, fins que em va deixar perquè volia ser 'normal'»

respondre —érem unes deu noies— en el Cinema Catalunya, on ara hi ha el Triangle de la plaça de Catalunya. Vam anar a prendre alguna cosa al bar Núria, que encara existeix, davant de Canaletes, i allà va néixer el Col·lectiu de Lesbianes de Barcelona, era el primer de lesbianes de l'Estat dins d'una organització LGTBI+. Era l'any 1977.

Quina va ser la relació amb el FAGC?

En aquell moment eren cent gais i deu lesbianes. Érem el 10%, fàcil de comptar. Les assemblees treballaven per grups d'acció territorials, funcionava, però tot era molt recent. I va haver-hi un desgast. En aquella època estava molt de moda parlar de psicoanàlisi, de Lacan i de Freud. I, en un moment donat, un dels membres del FAGC ens va dir: "perquè les lesbianes teniu un penis petit". I ens va empenyar molt. Això, sumat al fet que, per exemple, tots els cartells del FAGC eren molt fal·locèntrics, i nosaltres cada vegada havíem d'aixecar el dit: "Escolteu, que això no ens representa. Feu un tipus de cartell que ens tingui en compte". Però no ens feien cas.

Crec que algunes companyes ja us havien avisat que això passaria.

Sí, cada vegada que anàvem a La Sal [un bar feminista de Barcelona], en el qual es concentraven moltes lesbianes, ens avisaven: "Ja vindreu, ja". Nosaltres responíem que no, que tots érem homosexuals, homes i dones. Però efectivament, vam marxar del

«Vaig ser abans activista pels drets de les lesbianes que feminista, però vaig prendre consciència que tot era causa del patriarcat»

FAGC i el Col·lectiu de Lesbianes de Barcelona ens vam integrar en el grup feminista. Altres dones van seguir dins del FAGC, però nosaltres com a col·lectiu ens vam desvincular per la decepció. Jo vaig ser abans activista pels drets de les lesbianes que feminista, però llavors vaig prendre consciència que tot era causa del patriarcat.

Com has viscut el fet de ser durant molts anys de les poques activistes lesbianes visibles a Catalunya?

De fet, no soc ningú. O sigui, jo passava per aquí [riu]. Considero que hi ha gent més representativa que jo, el problema que tinc és que no sé dir que no. Sempre trobo finestres d'oportunitat per canviar les coses, és el que vull fer i el que m'agrada. No em queixo, els tinc molta estima a tots, fins i tot a qui ens va dir això del penis. Ho relativitzo tot perquè sé que són producte de la seva època. No hi vaig en contra, veig les coses positives que ha fet el FAGC, com l'organització de la primera manifestació LGTBI+.

A Orgull vas publicar un article d'opinió titulat "Dia de la visibilitat lèsbica o de la valentia lèsbica?"

En què consistia la valentia lèsbica?

És supervivència. Quan el Col·lectiu de Lesbianes anàvem pel carrer, que érem amigues, per Gran Via o pel centre, cada dia acabàvem a bufetades amb grups de nois. Ens deien *bolleres* o *tortilleres*. Nosaltres responíem. Anàvem en grup, agafades de la mà, del braç, ens fèiem petons, i es veia que érem lesbianes. I molt sovint aquestes respostes es convertien en baralles. Un cop estava baixant del Daniel's [un bar per a lesbianes que va obrir el 1975] amb la meua parella pel carrer Muntaner. Tornàvem a casa i un cotxe en va cridar *bolleres*. Els vaig contestar, i els nois van parar al mig del carrer i ens van venir a *hostiar*. Nosaltres ens vam defensar. Quan van marxar, jo vaig anotar la matrícula, i gràcies a això va haver-hi un judici, que vam guanyar. Va ser poca cosa, els van posar una multa, però la satisfacció moral va ser molt gran.

A banda de ser activista, també has encaçalat diversos projectes comercials, sobretot al voltant de la temàtica lèsbica. Com t'hi vas endinsar?

M'agrada fer coses que ningú fa, que no existeixen. M'ho passo millor, senzillament. En un moment donat, als anys 90, vaig veure que les marques de roba interior d'homes feien productes dirigits al col·lectiu gai en concret. I vaig pensar "carai, si els homes tenen això, creem una marca de roba interior dirigida a les lesbianes". Hi havia bòxers, calcetes i tangles amb dissenys d'artistes i dissenyadores. En anglès hi ha una expressió que és "bread and butter" —pa i mantega, en català— que vol dir "bufar i fer ampolles", la fan servir quan una cosa és fàcil de fer. Doncs la marca es va dir "Bollo and butter". Ara ja no està activa, però encara tinc existències a casa. Fèiem vendes per Internet i també n'enviàvem a l'estranger.

Durant anys també has organitzat festes per a lesbianes. Com van sorgir?

A Nova York vaig anar a una festa de lesbianes al moll, en un vaixell. Era un lloc inhòspit, negra nit, tot fosc fins a arribar-hi. I vaig pensar: "per què no fer-ho a Barcelona?". Vaig començar a buscar el vaixell adient, havia de ser pla, i que hi cabessin unes 200 persones. Es va dir 'The L Boat', perquè en

aquella època hi havia la sèrie 'The L World'. Deu amigues vam organitzar-ho. La gent encara se'n recorda. I, després, el 2013, em van proposar organitzar creuers per a lesbianes, que vam anomenar 'The L Cruise', com pots veure som molt originals.

Com va ser l'experiència?

En fèiem un parell cada any, fins al 2016. El més bonic dels creuers era que venien ties que deien que els havíem salvat la vida. Potser eren d'un poble d'Extremadura, que no havien contactat mai amb ningú, i de sobte es trobaven en un creuer de lesbianes de tota mena. També venia gent de Llatinoamèrica. Ens deien que els havíem obert un món.

Ara per ara, dirigeixes GayLesTV, una plataforma en línia on publiquen tota mena de contingut audiovisual LGBTI+, i La Diferència. Quines novetats teniu?

Amb La Diferència estem a punt de penjar la nova temporada dels videocontes animats amb perspectiva LGBTI+. Van dirigits per a un públic d'infantil, primària i ESO, i seran biografies de personatges coneguts LGBTI+. Cada vídeo dura uns 4 minuts i cadascun s'acompanya d'una guia didàctica perquè cada professor, centre educatiu, esplai o família pugui treballar-los. Les guies estan dissenyades per pedagogues i no és necessari tenir grans coneixements en matèria LGBTI+ per aplicar-les.

També ets la directora de l'àmbit social del Pride Barcelona i la vice-presidenta de la Cambra LGTBIQ+ de Catalunya. No ets el típic perfil que s'associaria a aquestes entitats.

Com va ser la teva arribada?

Una regidora em va dir un cop que l'havia decebut molt per passar a formar part del Pride i de la Cambra, i que no s'ho esperava de mi. Vaig pensar: "Hòstia, que fort!". Em va fotre, però també em va agradar que m'ho digués. Hi estic i hi segueixo precisament perquè vull canviar les coses i aportar. Hi ha dues opcions, o anar-te'n de Barcelona i viure en una masia amb el teu hort i oblidar-te de tot-hom, o quedar-te amb els teus i intentar aportar coses diferents. No sé si amb el temps es notarà el meu pas per la Cambra LGTBIQ+, però com a mínim apporto la visió d'una dona lesbiana, i cada vegada hi ha més dones tant a la Cambra com al Pride.

El Pride Barcelona és el blanc de moltes crítiques, com les reps?

Ho porto bé perquè estic convençuda que sovint darrere de les crítiques hi ha bones intencions i són bona gent, però porto molt malament els dogmatismes. La crítica sempre és bona, però l'autocrítica encara és millor. Quan s'acusa alegrement el Pride de fer *pinkwashing* perquè impliquem a les empreses, penso: "Si tenim lleis

que obliguen a les empreses a aplicar polítiques de diversitat LGTBI+, com les podem acusar de fer *pinkwashing* quan participen al Pride?". Quan s'ataca el Pride per ser capitalista, penso: "On viviu vosaltres?". Tots som capitalistes, vosaltres també ho sou. El Pride és un punt de trobada del moviment LGTBI+ amb tota la ciutadania de Barcelona. És el nexa d'unió, un accés a nosaltres. La gent gaudeix de les associacions, de les parades, de la música, dels espectacles. I tot és gratuït. Veus tothom entregat sense que importi si ets gai, lesbiana, bisexual, trans o heterosexual, és igual.

Una de les crítiques és que empreses grans, com ara Vueling, que en principi no tenen cap vinculació amb el col·lectiu, patrocinen el Pride Barcelona. Tot i que la seva implicació només és posar la bandera durant un parell de setmanes, i que no sabem si respecten els drets LGTBI+.

Primer de tot, vull deixar clar que el Pride són les entitats que en formen part, que són LGTBI+. I sobre això que comentes dels patrocinadors, en aquestes empreses també hi treballen persones LGTBI+. Són multinacionals en les quals fins i tot les persones LGTBI+ ja estan organitzades, i s'hi treballen polítiques de diversitat. I ho fan perquè saben que això els benefi-

cia, és clar. Les empreses no són ONG, són empreses. Els patrocinadors del Pride signen un decàleg que es comprometen a seguir. Qui ens patrocina ja està sensibilitzat. Ara bé, quin és el grau de sensibilització, com es transforma l'empresa o com acaba de succeir, no ho podem saber. Nosaltres no som jutges i no podem estar allà vigilant. Al cap i a la fi, l'empresa també s'arrisca a perdre un sector de la població que és LGTBI-fòbica.

Hi ha un sector de l'activisme LGTBI+ que, tot i que accepta que hi hagi negocis queer, creu que la lluita no pot estar lligada i condicionada a les regles de mercat. I que per això és contradictori acceptar patrocinadors de grans empreses.

El món és el que és, i hi ha diferents eines i moltes maneres de canviar-lo. Totes les persones, inclús les que són Anti-Pride treballen i compren en aquestes empreses dites capitalistes. Podem canviar algunes coses des del Pride? Canviem-les. Podem fer que les empreses siguin més obertes i fer-los formacions? Doncs fem-ho. Evidentment, sempre hi haurà casos dins d'aquestes empreses que resulta que no faran les coses bé del tot. Però si tanques la porta de manera dogmàtica, llavors sí que no canviaràs mai res. Nosaltres, com a Pride, hem intentat unir-nos amb la gent que és Anti-Pride per fer una marxa conjunta, però la resposta ha sigut taxativa: no. Doncs molt bé, perfecte. A mi això no em molesta, però no ens oblidem de qui és l'enemic, i nosaltres, el Pride, no ho som.

Un fet que sí que es reconeix a Pride Barcelona és que aconseguí fer una desfilada massiva, que per a molta gent és el primer contacte públic amb el col·lectiu LGTBI+.

No creus que és revolucionari que famílies heterosexuales i normatives vinguin i participin en el Pride Kids [la programació del Pride per a infants]? O que nens i nenes juguin els uns amb els altres i coneguin infants trans? Per a mi, això, és ser revolucionari, perquè anar a la contra, criticar i cridar és molt fàcil, però nosaltres fem. I fem possible l'aproximació per mostrar com són les nostres famílies, per per-

«El Pride també beneficia Barcelona. Tot és criticable, però per transformar les coses cal començar per algun lloc»

sones que tenen VIH, els refugiats, les infàncies trans, etc. A la manifestació, amb les pancartes i amb la participació de les entitats, estem dient a la gent que ens veu, nosaltres som aquests, som com vosaltres. I sí, també hi ha tios que van amb cuir ensenyant el cul. I aquest senyor potser serà qui demà et donarà els diners al banc o la dona que et vendrà la barra de pa.

Ja fa un parell d'anys que la desfilada del Pride Barcelona es fa a la Gran Via, fins a l'Arc de Triomf, pel centre de Barcelona. Abans, en canvi, es feia al Paral·lel. Com valoreu el canvi?

Tan important era el Pride quan passava pel carrer Sepúlveda o pel Paral·lel, com ara que passa per la Gran Via. El Pride no és una festa. El Pride és reivindicació, visibilitat i celebració, evidentment; si no, no seria un Pride. S'ha de celebrar de la forma més alegre possible, però sense oblidar l'activisme i la reivindicació. Cada any les entitats escullen una temàtica, que després es treballa en totes les activitats. Nosaltres, lògicament, estem agraïts a la ciutat perquè és una feina que has de combinar amb Bombers, Guàrdia Urbana i Ajuntament, i ells ens ho faciliten i ens donen suport, i és una sort. Al final, el Pride també beneficia Barcelona. Tot és criticable, però per transformar les coses cal començar per algun lloc. ■

Isaac Navarro

Treballador social expert en igualtat
de gènere i masculinitats

Reescriure el disig

És diumenge i mentre sona una cançó ben petarda, el meu cos l'acompanya amb un ball ben marieta. Som a la festa de moda en aquesta ciutat, però perfectament podríem ser a qualsevol local de l'Eixample. Hi vaig perquè són espais on em sento segur, on no he d'anar amb el cos en alerta com sovint em passa fora d'aquesta bombolla. Però últimament tinc la sensació que la bombolla s'està fent petita.

Miro al meu voltant i, tot i la música i els llums, veig cossos i maneres semblants de moure's: tots, o gairebé tots, homes cis, blancs i musculats. Em pregunto quan vam començar a assemblar-nos tant. Potser en aquests espais, on venim a deixar-nos anar, a interactuar amb altres nois, a buscar connexió o validació, el que acaba sortint no és tan lliure com pensem.

Em costa no veure una connexió entre aquesta uniformitat i el disig mateix, com si fins i tot allò que ens atrau estigués modelat per les mateixes normes que sempre ens van voler endreçar.

El disig no és neutre. També l'aprenem. Molts hem après que per ser desitjats —per agradar, per encaixar, per no ser criticats— cal acostar-se tant com es pugui a un ideal concret de normativitat. I una de les normativitats que podem “performar”, i per tant “escollim”, és l'ideal masculí. És a dir, no puc triar ser blanc o no tenir una discapacitat, però sí que puc performar masculinitat. Aquesta performance no s'acaba quan marxem de la festa: també hi és a les aplicacions, on els “matches” segueixen aquests ideals i deixen fora els qui no hi entren.

He vist perfils que diuen “no fats, no fems, no ploma”, com si fos natural excloure cossos i maneres de ser. Però rere aquest “gust personal” hi ha un aprenentatge col·lectiu sobre qui mereix ser desitjat. Al final, el disig es converteix en un mecanisme de poder: d'un costat, hi ha qui és mirat; de l'altre, qui mira.

Per això modulem com parlem, com ens movem, què mostrem o amaguem del nostre cos. No només per agradar, sinó perquè dins la bombolla, ser desitjat sembla l'única manera de sentir-se'n part. Aquest disig après ens deixa més sols que acompanyats. Ens passem hores buscant connexió però, alhora, competint, comparant-nos i intentant encaixar en un motlle que no ens

**«Jo mateix m'he vist pensant
si el meu cos, la meua veu
o la meua manera de moure'm
serien prou per despertar
interès. I és esgotador»**

representa. Jo mateix m'he vist pensant si el meu cos, la meua veu o la meua manera de moure'm serien prou per despertar interès. I és esgotador.

Per sort, hi ha altres espais i maneres de relacionar-se. Espais més queer, híbrids, menys hostils, on el cos respira diferent. Allà ningú espera que siguis res concret. Pots ser tendre, extravagant, sexual o invisible, i tot està bé. El disig no és competició, sinó presència compartida; connectes amb altres sense necessitat de demostrar res.

Quan entro en aquests llocs, noto que el meu cos abaixa la guàrdia. Puc ballar sense pensar com em veuran, riure, suar, vestir-me com vulgui... Allà donem cabuda a totes les realitats, obrint portes a formes de disig que abans ni haguéssim considerat. El disig és sovint inconscient, però es construeix amb accions conscients. Aquests espais ens permeten desaprendre el que ens han ensenyat i començar a vincular-nos des d'un lloc més lliure.

Recordo quan vaig sortir de l'armari: el meu disig estava marcat per un tipus molt concret d'home. Mirant enrere, veig com he anat ampliant el meu ventall de possibilitats i aprenent a valorar formes d'homes i de disig que abans ni m'imaginava.

I ara em pregunto: quins tipus d'homes puc arribar a desitjar si deixo enrere tot el que m'han ensenyat a voler?

www.linia.cat

A black and white portrait of Alice Walker. She is smiling and resting her chin on her hand. She has short, curly hair and is wearing a watch on her left wrist.

**“La forma més comuna en què
la gent entrega el seu poder
és creient que no en té cap”**

Alice Walker

grup comunicació**21**

línia el diari
metropolità

Un valor refugi

Jess González

Regidora de Barcelona en Comú
a l'Ajuntament de Barcelona

Les lluites LGBTI seran refugi per a tothom o no seran

Les primeres persones que es van aixecar a Stonewall sabien que la lluita LGBTI era —i continua sent— una batalla pel dret més bàsic: el dret a existir en els nostres propis termes, a estimar i a viure lliurement. Mig segle després, és important abraçar aquesta herència i afirmar amb claredat que la nostra lluita LGBTI no és només per a les persones del col·lectiu, sinó per totes les vides amenaçades i per plantejar horitzons de desig i esperança per a tothom.

Barcelona, històricament, ha estat una ciutat d'acollida per a qui fuig de guerres, persecucions polítiques, pobresa extrema o violències LGBTI-fòbiques. El 2023, el Servei d'Atenció a Immigrants, Emigrants i Refugiats va atendre més de 19.500 persones, de les quals més de 6.000 eren sol·licitants d'asil de 134 nacionalitats. El Centre LGBTI de Barcelona, en només sis anys, ha atès més de 3.100 persones en l'àrea d'acollida, amb un augment del 250% en la demanda vinculada a refugi i estrangeria. Aquestes xifres no són marginals: mostren que la ciutat és punt de vida i de supervivència per a milers de persones.

Quan parlem de refugi LGBTI, parlem de drets i de seguretat per a aquelles persones que encara avui, en més de 60 països, poden ser empresonades o assassinades pel fet d'estimar o de viure la seva identitat de gènere. Però no només: l'augment dels conflictes bèl·lics i del feixisme global fa que cada vegada més persones LGBTI es vegin obligades a fugir. Aquí les ciutats juguen un paper clau: són el primer espai on qui fuig arriba, i on cal desplegar mecanismes reals d'acollida jurídica, psicològica, social i comunitària sense tenir una doble vara de mesurar en funció de les nacionalitats. Així com en el seu moment es van obrir corredors humanitaris per atendre persones refugiades d'Ucraïna, caldria obrir-los per a tots els conflictes on es vulneren els drets humans i s'estan cometent crims de lesa humanitat com en el Congo, Mali, Sudan, Iemen i més.

Per això, parlar de "ciutat refugi LGBTI" no pot ser un eslògan bonic per al consum internacional. Aquí topem amb el pinkwashing o blanqueig rosa: la utilització de la bandera LGBTI com a eina de màrqueting polític, turístic o

**«L'augment dels
conflictes bèl·lics i del
feixisme global fa que
cada vegada més persones
LGBTI es vegin
obligades a fugir»**

empresarial per rentar la cara mentre s'amaguen altres vulneracions de drets. L'exemple més evident és l'Estat genocida d'Israel, que es ven al món com a capdavanter en drets LGBTI mentre extermina la població palestina i atacava il·legalment la Global Sumud Flotilla en aigües internacionals. Una missió de solidaritat que portava aliments, medicaments i esperança a Gaza i que va ser segrestada com a advertència a tots els moviments socials.

Però el pinkwashing no és patrimoni exclusiu d'Israel. També el practiquen governs que s'omplen la boca amb drets LGBTI mentre mantenen lleis d'estrangeria racistes i fronteres letals. Es ven una imatge moderna i tolerant per amagar l'exclusió i el patiment. Aquesta contradicció ha estat denunciada amb força per la campanya *Queers for Palestine*: l'alliberament LGBTI no pot servir per justificar ni silenciar genocidis ni guerres. O l'alliberament és per a tothom, o no serà.

A Barcelona tenim la responsabilitat de demostrar que el nostre orgull no és de postal. Que quan diem ciutat refugi LGBTI, parlem de polítiques reals i valentes. De garantir drets socials, habitatge, educació, salut i dignitat per a totes. D'un orgull que no es ven, sinó que es practica cada dia colze a colze amb els pobles i col·lectius oprimits.

Per això diem clar: sense Palestina no hi ha llibertat. Sense acollida real no hi ha ciutat refugi. Sense lluites transformadores, tampoc no hi ha orgull.

amic

**nous
talents**

3a EDICIÓ

Ets estudiant universitari de comunicació i tens entre 18 i 25 anys?

Crea un vídeo curt o un pòdcast
/ videopòdcast d'informació de
proximitat en català a les xarxes i
guanya premis de fins a **1.000 euros.**

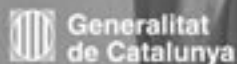
Participa fins al 5 de gener de 2026 a:

www.amicnoustalents.cat

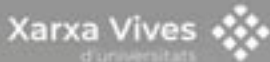
Organitza:

Amb el suport de:

Amb la col·laboració:

#GayMenToo

Trenquem el tabú de les agressions sexuals entre homes

Per Mar Sifre Rigol

“El primer cop tenia 21 anys, vivia a l'estranger. El meu nòvio va arribar de viatge i va decidir que me la ficaria. Li vaig dir que no, però ho va fer igualment.

Aquesta vegada no va ser tan traumàtic perquè no va haver-hi dolor, no va haver-hi violència, ni intimidació. Però va ser el primer cop que no es va tenir en compte el meu consentiment”. Lucas narra una de les agressions sexuals que ha patit, i que també va compartir en el compte d'Instagram EmiRau, que es dedica a l'activisme digital i que en els últims mesos ha publicat diverses experiències d'abús d'homes que practiquen sexe amb altres homes.

Dels homes, sense importar-ne l'orientació, històricament se n'ha dit que sempre estan disponibles sexualment. Una idea errònia i falsa

“No tots els homes, però massa homes. Independentment de si són heterossexuals, gais o bisexuals”. Emilio López, la persona darrere d'EmiRau, compartia aquesta frase en una publicació d'Instagram. Era pocs dies després de l'esclat del cas Errejón. Amb la frase s'assenyalava que, tot i que no tots els homes són agressors sexuals, una xifra massa elevada n'era o n'havia sigut, més enllà de la seva orientació sexual. A partir d'aquí, va rebre missatges de desenes d'homes gais i bisexuals que li explicaven les seves experiències.

Feia anys que Emilio López havia pensat a parlar en el seu compte de les agressions sexuals dins de la comunitat gai i bisexual, però sabia que seria “una responsabilitat enorme”, declara. No sabia on podria arribar, ni quines conseqüències tindria, però “l'allau de testimonis”, tal com ell mateix defineix, el va fer decidir.

Sobre l'etiqueta que va fer servir, va decantar-se per #GayMenToo, que en català seria traduïda literalment com “els homes gais també”, tot i que en anglès el terme “gay” en realitat es refereix a qualsevol persona del col·lectiu LGTBI+. D'aquesta manera va poder fer un hashtag escurçat que inclogués tots els homes queer i, alhora, feia un joc de paraules amb el moviment #MeToo, que les dones han usat per explicar les seves experiències d'abús sexual.

Un dels primers nois que va escriure al compte d'EmiRau va ser el Fran. Era de festa en una discoteca de Madrid i un noi amb qui parlava s'hi

va llançar per fer-li un petó: “Ho vaig acceptar, tot i que no ho buscava”. Al cap de poca estona es va adonar que no li venia de gust continuar, va aturar la situació i va marxar al lavabo. El cubicle no tenia baldó per tancar-se, i en aquell instant el noi amb qui s'havia besat va entrar al vàter, es va abaixar els pantalons i li va exigir que li fes una fel·lació. “Estava absolutament bloquejat, li vaig dir que què feia, que li havia dit que no volia res més amb ell”, narra el Fran. L'agressor va tancar la porta amb força, i es va queixar: “Si ja m'has fet un petó, ara continues. Va, que sí que et ve de gust”. I va ser llavors quan va empènyer el Fran contra els seus genitals. Va aconseguir sortir d'allà, mentre l'agressor l'insultava.

Fran va voler avisar el personal de seguretat de la discoteca, però un amic li va insistir perquè ho deixés estar. Quan va arribar a casa no podia parar de pensar-hi i la sensació de culpa va créixer. De fet, va tenir un atac d'ansietat. “Ara me'n peneixo, de no haver fet res”, reconeix.

Pocs dies després, Emilio López va encetar l'etiqueta #GayMenToo i Fran va escriure-li el que li havia passat. “M'obliga a explicar les meves experiències perquè crec que és molt necessari obrir el meló”, declara. Lucas opina el mateix, i parla de com són d'importants els mecanismes d'identificació: “el que no s'anomena no existeix”.

Tant és així que aquest és un dels motius pels quals els homes gais i bisexuals no parlen obertament de les agressions sexuals que pateixen: no s'identifiquen com a víctimes.

Alberto del Val, psicòleg especialitzat en violència sexual i en psicologia afirmativa LGTBI+, narra que sovint, a teràpia, quan a un home que ha patit violència sexual “li preguntes si ha sigut víctima, et diu que no”. És per això que “és més òptim fer preguntes més obertes”, assegura. Demanar si van sentir culpa, vergonya, por o incomoditat en aquella trobada sexual permet abordar la vivència sense haver de posar-se l’etiqueta de víctima, que també té una càrrega. De fet, quan Fran explica les situacions de violència sexual que ha patit assegura: “no vaig connectar amb la paraula abús, sinó que per mi va ser una situació incòmoda”.

Del Val aclareix que, al cap i a la fi, a teràpia “no importa el que hagi passat, sinó com et va fer sentir”. I afegeix: “El trauma no és el que et va ocórrer, sinó com et va afectar”.

Sobre la culpa, la vergonya i la por, Alberto del Val els defineix com “el triangle emocional” després d’una agressió sexual. Un dels pensaments més recurrents és culpar-se per haver o no fet alguna cosa. “Però és que tampoc podies fer res”, declara el psicòleg, ja que els mecanismes de control que s’apliquen durant una violència sexual no són fàcils de suprimir. I continua sostenint que “el consentiment no és només preguntar, també és escoltar”.

Lucas

“No va ser tan traumàtic perquè no va haver-hi dolor, no va haver-hi violència, ni intimidació. Però va ser el primer cop que no es va tenir en compte el meu consentiment”

Emilio López, d’EmiRau, com a propulsor de l’etiqueta #GayMenToo, reconeix que ell hauria volgut que els testimonis haguessin explicat les seves experiències també a les seves xarxes personals, tal com ha passat amb el #MeToo i el moviment feminista, amb el qual les dones naraven les seves vivències. Per què no ha succeït de la mateixa manera amb les agressions sexuals entre homes?

Les raons són diverses, però, a banda de la dificultat per reconèixer-se com a víctimes, també té a veure la hipersexualització al voltant de l’homosexualitat masculina. Dels homes, sense importar-ne l’orientació, històricament se n’ha dit que sempre estan disponibles sexualment —“ells sempre en tenen ganes” — assignant-los una libido per sobre de la de les dones. Una idea errònia i falsa, que portaria a pensar que no poden dir que no perquè, tornem al mateix, “ells sempre en tenen ganes”. La vergonya, per tant, per no ser “prou home”, també entra en joc. Quelcom sumat a l’homofòbia interioritzada de la qual no és senzill desempallegar-se. Tot plegat complica tant el fet de reconèixer l’experiència viscuda com una agressió sexual, com el fet de fer-ho públic sense l’anonimat.

Una de les coses que més va sorprendre Emilio López, més enllà de l’allau d’experiències que va rebre i de la gravetat d’algunes d’elles, era el silenci que arrossegaven els testimonis. En molts dels relats hi havia “una falta de validació per part de l’entorn de les víctimes”, assegura, semblant al que diuen a les dones. No només per llevar importància a allò que havia passat, sinó també per desincentivar la denúncia, com si no valgués la pena alçar la veu, tal com narrava Fran al principi del reportatge.

Per la seva banda, Lucas explica que ha intentat parlar del tema amb els seus amics gais per abordar la problemàtica de les agressions sexuals. Però reconeix que només ho ha fet en contextos de festa, amb alcohol pel mig. “Em semblava més fàcil així”, diu sent conscient que és estrany només parlar-ne quan han begut. Sobre quina ha estat la resposta dels seus amics, narra: “Com som els mariques, li trèiem ferro. Perquè hi ha una cultura de la violació latent, i es manté també pel silenci”.

De fet, Lucas és molt crític amb la reacció de la comunitat gai i bisexual davant la violència sexual: “Som aquí, callats, perpetuant el mateix silenci patriarcal. Critiquem els heteros, però què passa amb nosaltres? Ser gai no et treu el fet de ser masclista. Es reproduïxen certs rols d’una manera terrorífica”.

Emilio López opina que hi ha una falta d’auto-crítica: “Tenim un problema dins del col·lectiu d’homes que practiquen sexe amb homes”. Per què? “Perquè som homes, i ens agrada tenir privilegi. Reproduïm un sistema cisheterosexual”,

expressa ell també. Les experiències que rebia en el compte d'EmiRau "separades semblarien casos aïllats", i afegeix: "però si les ajuntes t'adones que no ho són. Hi ha un patró".

Fran posa sobre la taula el fet que "hi ha la percepció que l'home gai ha de ser desinhibit i disponible sempre". Part de l'alliberació del col·lectiu gai i bisexual ha estat relacionada amb la sexualitat, però segons Fran la falta d'autocrítica ha portat a conseqüències relacionades amb això: "Ens hem sexualitzat tant que no entenem que hi ha línies vermelles que no hem de passar". Relata que hi ha situacions tòxiques "molt esteses dins del col·lectiu".

Emilio López
d'EmiRau

"Tenim un problema dins del col·lectiu d'homes que practiquen sexe amb homes. Reproduïm un sistema cisheterosexual"

"Quan som en una discoteca anant cap al lavabo i et toquen el cul, quasi ens ho prenem com un joc, però hi ha una falta de consentiment", expressa Fran. En el seu cas, manifesta que fa un temps que està més atent a les dinàmiques del seu voltant, però que no sempre les havia identificat.

Una altra situació d'abús sexual que Fran va compartir amb EmiRau arran del #GayMenToo va ser la vegada que estava en una discoteca, anava cap al lavabo i un noi del no res li va dir "Ei, que guapo que ets, què tal?". El Fran li va donar les gràcies per la floreta i li va preguntar si es coneixien, perquè el va veure molt segur. "No ens coneixem, però m'encantaria", li va respondre. El Fran li va somriure, es va girar per continuar cap al lavabo, però el noi el va agafar molt fort del braç, el va dur contra la paret i li va agafar la mà per portar-la cap als seus genitals. Va aconseguir treure-se'l de sobre, i, mentre marxava, l'agressor li va cridar: "pijo de merda". "M'havia semblat una persona molt tranquil·la, però després tot va passar molt de pressa", narra. En el moment immediat no va assimilar el que havia passat, va tornar amb els amics i els ho va explicar, però ho van deixar córrer. "No és cap ximpleria, és una cosa de la qual s'ha de parlar i que no s'ha de blanquejar. El #GayMenToo també em va fer pensar", assegura.

Lucas, per la seva banda, narra una altra agressió sexual que va patir. Va anar a casa d'un senyor, amb qui era la tercera o quarta vegada que es veien. Havien quedat per mantenir relacions sexuals: "Me la va ficar de cop, salvatge-

ment. Tant, que em va fer una fissura que em va tenir sagnant durant dies. Òbviament, vaig cridar, i vaig forcejar perquè sortís, però se'm va tirar a sobre i em va tancar la boca. Va continuar fins que es va escórrer". Lucas va tenir una fissura que li va causar dolor i que li va durar uns quants dies, però no va pensar que allò fos una violació. Li treia importància dient que l'home havia sigut "una mica bèstia", i que, al cap i a la fi, ell "hi havia anat per foliar", com si d'alguna manera s'ho hagués buscat: "jo ja sabia al que anava, em deia a mi mateix". És cert que les situacions de violència sexual poden ser més o menys greus, però totes responen a un patró, tal com deia Emilio López.

Fran

"Quan som en una discoteca i et toquen el cul, quasi ens ho prenem com un joc, però hi ha una falta de consentiment"

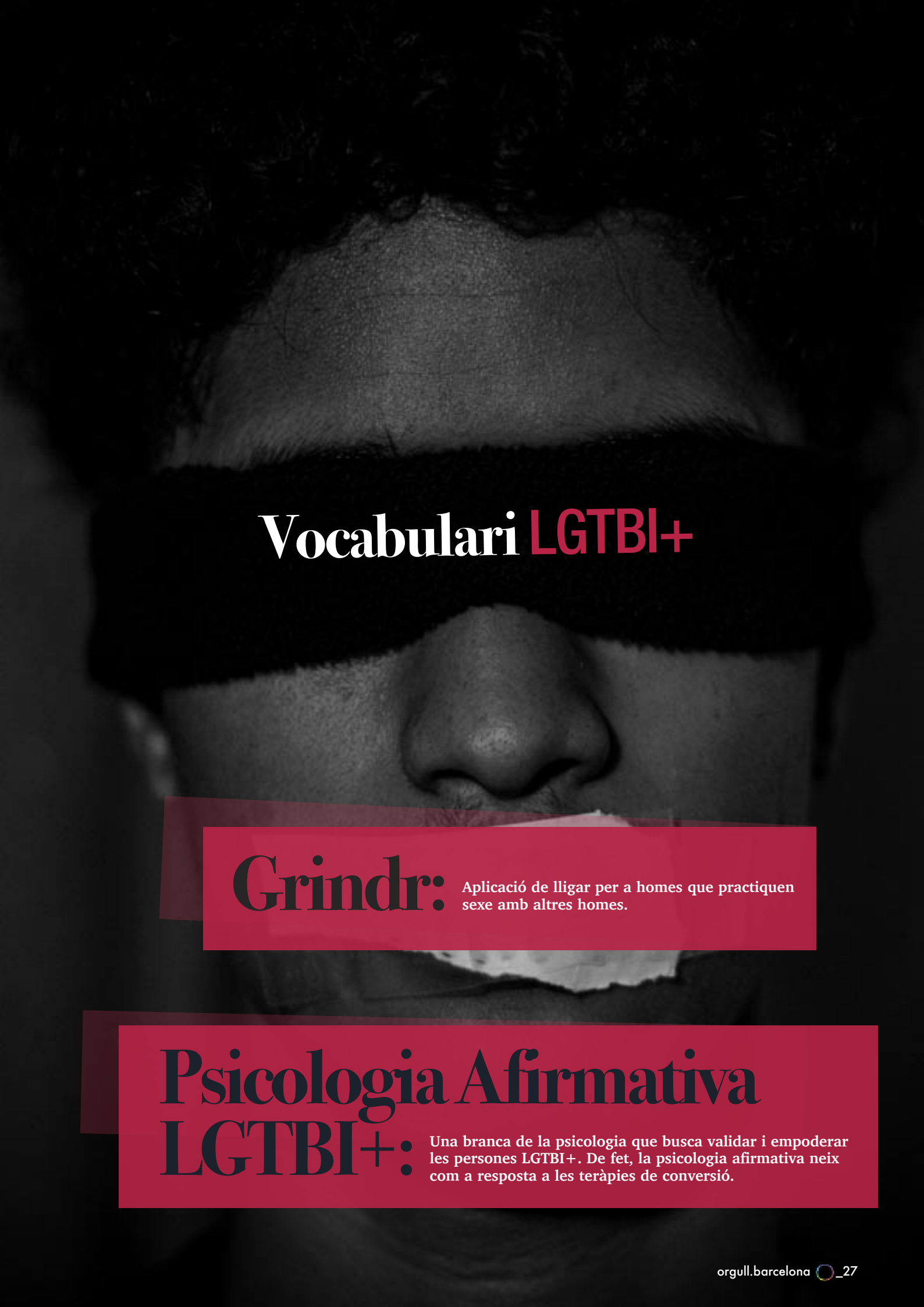
Tant Lucas com Fran, els dos testimonis, expliquen que va ser progressiu el fet d'adonar-se que el que havien viscut eren abusos sexuals. Lucas dona les gràcies al moviment feminista: "Ens ha donat les eines per poder anomenar les violències". Per ell va ser decisiu veure que les seves amigues les identificaven, ho narraven i prenen mesures en l'assumpte del problema. Fran declara: "el feminisme ens obliga a fer-nos preguntes, i ens ha ajudat a despertar. Ens ha fet reconèixer aquestes dinàmiques tan insanes de l'heteropatriarcat".

Ara fa un temps que Emilio López no publica testimonis del #GayMenToo; n'ha rebut de nous, però amb sinceritat exposa que ha decidit parar un temps per preservar la seva salut mental i cuidar d'ell mateix i els seus seguidors. De fet, entre alguns dels missatges que ha rebut i ha publicat, hi havia casos de submissió química.

Lucas va patir una violació amb submissió química. No recorda massa res, només sap que es va despertar despulat estirat al terra d'una dutxa. L'havien drogat: "Quan vaig sortir del lavabo, les dues persones propietàries de la casa em van explicar que tres nois havien estat abusant de mi. Fins que no se'n van adonar, van fer amb mi el que van voler. Van aturar-ho quan van veure el que estava passant. Jo estava literalment inconscient. Em van dir que els van haver de parar perquè semblava que jo fos mort".

Tal com explica el psicòleg Alberto del Val, les conseqüències de les violències sexuals depenen de cada persona. A cadascú el pot afectar d'una

Vocabulari **LGTBI+**

Grindr: Aplicació de lligar per a homes que practiquen sexe amb altres homes.

**Psicologia Afirmativa
LGTBI+:**

Una branca de la psicologia que busca validar i empoderar les persones LGTBI+. De fet, la psicologia afirmativa neix com a resposta a les teràpies de conversió.

manera o altra, però sovint s'arriben a normalitzar els abusos i la relació amb el sexe es compliça. Tot i que les reaccions són diverses, hi ha dues respostes típiques. D'una banda, hi ha la hipersexualització, com una manera de recuperar el control sobre el propi cos i la identitat, “però és problemàtic”, assegura del Val. D'altra, “pot passar tot el contrari, que arribi un bloqueig amb el sexe”, relata el psicòleg.

Alberto del Val

“El procés de sanació no és fàcil, però és alliberador saber que es pot sanar”

Alberto del Val també parla del fet que “hi ha coses de les quals les víctimes se'n recorden, i d'altres que no, però queden gravades en el cos”. I explica que hi ha disparadors del trauma que s'activen, encara que no es recordi què es va viure. Un exemple de disparador del trauma, és que algú et toqui en una part del cos, no té per què ser de manera eròtica, i que tu ho rebutgis sense saber-ne el motiu. Pot ser que hi hagi una part del trauma associada en aquella part, però que tu ni tan sols en siguis conscient.

A causa de les agressions sexuals que va patir, Lucas assegura: “he estat anys sense gaudir de la meua passivitat”. En el seu cas, llavors ni tan sols les reconeixia com a violacions.

Alberto del Val, com a psicòleg especialitzat en violència sexual i en psicologia afirmativa LGTBI+, modera un grup d'ajuda mútua amb homes que han patit agressions sexuals. Les trobades són mensuals i es fan en línia. L'objectiu és que la sanació sigui en grup: “Ells comparteixen el que han viscut, fins on volen, i es van ajudant. Són els seus mateixos referents, perquè no en tenen”. També s'aborden les conseqüències o com ho porten amb el pas del temps.

“El procés de sanació no és fàcil”, assegura del Val, i continua: “Quan l'inicies, segurament estaràs pitjor, però t'acompanyarem i hi serem per recollir-te. També és alliberador saber que es pot sanar”. El moviment #GayMenToo ençetat per EmiRau pot ser l'inici de la sanació, així ho creu Alberto del Val: “Parlar és el primer pas per sanar. Trencar el silenci és molt potent”.

Emilio López, com a responsable del compte d'Instagram, en canvi, creu que el #GayMenToo no serveix per sanar: “Pot ajudar a no sentir-se sol. Quan ho verbalitzes és el primer tret de sortida, però no sana”. Pel que fa als testimonis, tant Lucas com Fran agraeixen a EmiRau “haver obert el meló de les agressions sexuals entre homes”. ■

ACOMPANYAMENT

A ADOLESCENTS I JOVES LGTBI+

CRUÏLLES

Cruïlles és un espai on tots els camins al voltant de la sexualitat i el gènere són possibles. On gèneres, sexualitats i identitats es troben, conflueixen, interseccionen, i on sempre podem tornar per reflexionar i escollir i/o crear un altre camí.

És un espai on les persones joves es poden sentir acompanyades en relació a la diversitat afectivosexual i de gènere en un moment en que ho puguin necessitar, i que serveixi per continuar el seu propi camí.

**Obrim de dilluns a divendres
d'11 h a 19.30 h i dissabtes d'11 h a 19 h
(dimarts i dijous de 14 a 16 h tancat)**

Com si soc una persona adolescent o jove adulta lesbiana, gai, bisexual, pansexual, trans, intersexual, asexual, i...

- Tinc consultes sobre la meua sexualitat i les meues relacions
- ▲ Necessito un espai on poder compartir situacions relacionades amb la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.

M'hi puc dirigir tant si soc una persona adolescent o jove adulta, i ...

- Tinc dubtes sobre la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.
- Vull iniciar un trànsit de gènere i tinc dubtes i/o no sé com fer-ho.

Al Cruïlles puc compartir la meua realitat com a adolescent i jove LGTBI+

☎ 934 151 000 ☎ 687 74 86 40

cruilles@centrejove.org

Quan cada moviment compta,
la velocitat és també intel·ligència estratègica.

www.medialog.es

Elena Longares

Activista LGTBIQA+

Dones LBTIQA+, quin és el nostre espai?

Ja fa catorze anys que vaig començar a fer activisme en entitats de defensa dels drets de les persones LGTBIQA+. Només començar em va cridar poderosament l'atenció el fet que la gran majoria de les persones que hi participaven fossin homes cis gais. De fet, era una participació quasi exclusiva, tant en el voluntariat, com professionalment i en les juntes directives. La resta de realitats eren quasi inexistent.

Jo vaig començar fent voluntariat al 900Rosa, un telèfon atès per i per al col·lectiu LGTBIQA+ que gestionava la Coordinadora LGTB de Catalunya (Coordinadora Gai-Lesbiana en aquell moment). La immensa majoria de trucades que ateníem estaven relacionades amb la salut sexual i reproductiva, i, de forma quasi exclusiva, a preocupacions relacionades amb les infeccions de transmissió sexual (ITS) i, especialment, al VIH i la sida. Donat que quasi tota la sensibilització que es fa sobre ITS està molt dirigida a homes gais, tenia cert sentit que fossin majoria en un voluntariat com aquest. Ara bé, era una situació força atípica, ja que a Catalunya més del 60% de les persones que fan voluntariat són dones, segons les dades del Cens de Voluntariat del 2020.

També vaig començar a relacionar-me amb les altres entitats històriques de Barcelona on la participació continuava sent àmpliament cis masculina. Paral·lelament, anava treballant amb entitats de l'àmbit del VIH i la sida, que, sobtadament, tenien participació tant d'homes com de dones de manera força equitativa.

Les entitats i col·lectius barcelonins que tenien representació de dones eren sobretot col·lectius no constituïts com a tal, sinó que formaven part d'altres entitats amb participació majoritària masculina. Com, per exemple, LesBiCat, col·lectiu en el qual jo participava i que estava integrat en la Coordinadora LGTB de Catalunya, o Te n'aDones, que estava integrada al Col·lectiu Gai de Barcelona. Les úniques entitats grans que tenien una major participació de dones eren l'Associació de Famílies LGTB (FLG) i l'Associació Universitària Sinvergüenza. No és casualitat que la primera estigui vinculada al concepte de la família i, per tant, a l'espai reproductiu; i la segona

**«Només començar en
l'activisme LGTBIQA+
em va cridar l'atenció el fet que
la gran majoria de les persones
que hi participaven fossin
homes cis gais»**

tenia una línia molt treballada sobre bisexualitat, una realitat molt més reivindicada per les dones.

Un dels principis de la lluita dels col·lectius LGTBIQA+ és que si no se'ns anomena no existim. Per això, per a mi era important ser-hi i treballar per tal que es tingués en compte la realitat i les necessitats de les lesbianes, les dones bisexuals i les dones trans. Ara bé, la dificultat era: com fer-ho sent minoria?

Era curiós veure que quan els representants de les entitats històriques parlaven, ho feien en nom de tots els subcol·lectius LGTBIQA+. En canvi, quan parlàvem les dones ho fèiem quasi sempre sobre «lo nostre», com un apèndix.

Les entitats on participaven més dones estaven vinculades a la cura, l'atenció, l'acompanyament i l'entorn familiar. I els col·lectius específics no tenien entitat pròpia i les dones estaven integrades en col·lectius on elles eren minoria. En el moviment LGTBIQA+ de Barcelona les dones hem participat quasi exclusivament per parlar sobre «lo nostre» i, puntualment, algunes hem pogut ocupar alguns espais més amplis, però sempre de manera puntual i molt emmarcat.

És per això que obro aquí una pregunta molt senzilla, però, en realitat, molt complexa de respondre: Quin és l'espai d'activisme de les dones LBTIQA+? Com és i com es desenvolupa el nostre activisme?

Catalunya, terra d'acollida?

L'experiència dels refugiats

LGTBI+ Per Daria Gavrilova, periodista russa establerta a Barcelona, amfitriona del pòdcast *Habla con Daria*

“Hi ha de tot. Hi ha persones solteres, famílies i parelles. Hi ha gent amb gats, amb gossos. Hi ha gent que va agafar un avió el dia del seu 18è aniversari”, així ho explica Saixa Rakhmànov, un refugiat gai de Rússia que ara ajuda altres refugiats LGTBI+ a adaptar-se a Barcelona.

Saixa, que a Rússia abans de migrar era un popular bloguer obertament gai, va marxar el “27 de febrer de 2022, el tercer dia” de la invasió russa a Ucraïna, esperant inicialment estar fora “una setmana, potser un mes”.

Però al final va passar aproximadament un mes i mig a Turquia. I quan, després que s'haguessin imposat les sancions contra Rússia, les seves targetes bancàries van quedar bloquejades, en Saixa es va adonar que havia de demanar asil perquè no tenia cap altra manera d'accedir a fons ni a visats educatius. Va triar Barcelona perquè era “Europa, no la més cara, una metròpoli, però no enorme”. El fet més important va ser que li van dir que Espanya “aprova bé el refugi per a persones LGTBI+”. En el seu cas concret, li van aprovar.

El 2023, el Tribunal Suprem de Rússia va declarar “el moviment LGBT” com a “extremista”. Segons Human Rights Watch, entre 2024 i 2025, almenys vint persones a Rússia afronten càrrecs criminals per la seva participació real o presumpta en “el moviment extremista LGBT internacional”, incloent-hi persones que exhibien la bandera de l'arc de Sant Martí.

TENDÈNCIES A CATALUNYA

Segons l'informe de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat (CCAR), Rússia no està sola: el 2025, 72 països del món tenen normatives que prohibeixen les relacions homosexuals. Almenys, en 8 estats es poden castigar amb la pena de mort.

No sorprèn, doncs, que el percentatge de persones que obtenen l'estatus de refugiat a Espanya específicament per persecució basada en l'orientació sexual estigui creixent. El 2025 va arribar a l'11,4% del total de persones amb estatus de refugiat a Espanya, un augment de 2,5 punts respecte al 2022 (quan la taxa era del 8,9%). Són dades del Ministeri d'Inclusió, Seguretat Social i Migracions. En total, el 2024 Espanya va rebre més de 167.000 sol·licituds de refugi; això situa el nombre de refugiats LGTBI+ en unes 19.000 persones a l'any a tot l'Estat.

“Les sol·licituds d'asil relacionades amb l'LGTBI-fòbia gairebé es van duplicar el 2024 en comparació amb l'any anterior”

“En general, la gent tria Espanya perquè hi ha bons drets per a les persones LGTBI+, perquè les estadístiques d'aprovació són bones i perquè les condicions per a les persones refugiades també ho són. No sempre és perfecte, hi ha històries diverses, però en conjunt tot és positiu”, explica Saixa Rakhmànov. Recorda que a Holanda hi ha hagut històries de persones refugiades LGTBI+ que han acabat suïcidant-se per les condicions horribles de l'habitatge.

A Catalunya, la tendència d'acceleració és encara més marcada. Les sol·licituds d'asil relacionades amb l'LGTBI-fòbia gairebé es van duplicar el 2024 en comparació amb l'any anterior, segons va informar la CCAR. Les persones que demanen asil per motius LGTBI+ prove-

Foto: Comunitats Rurals Queer

nen sobretot de Colòmbia, Perú, el Marroc, Geòrgia, Algèria, Hondures i El Salvador.

PER QUÈ FUGEN I CAP A ON VAN

“A Colòmbia, la meua parella i jo ens vèiem obligats a amagar la nostra relació a la feina, fent-nos passar per simples amics, per evitar insults constants”, recorda una persona trans de Medellín en una entrevista a RNE. Barcelona els va oferir la seguretat inicial de ser ells mateixos sense la por immediata a la violència física.

Aquesta experiència també ressona amb Saixa Rakhmanov: “A Rússia mai no agafaria la mà del meu xicot en públic. Mai!”. Creu que fer-ho ara provocaria agressions i que fins i tot portar “una arracada amb la bandera de l’arc de Sant Martí” podria comportar problemes. Confirma que, en cas d’un atac a Rússia, la policia probablement “se m’enduria a mi, i no pas a l’agressor”.

Catalunya té una fama internacional com un lloc segur per a les persones LGTBI+. I no només a Barcelona: a la província de Girona és operatiu el projecte Comunitats Rurals Queer. Aquesta iniciativa en el petit poble de Campdevàrol busca combatre la despoblació rural oferint una llar segura a persones LGTBI+ que fugen de la violència i la discriminació. El projecte se centra a ajudar les persones que estan en espera de l’estatus oficial de refugiat a trobar habitatge i feina per assolir una vida sostenible, alhora que treballa per integrar-les a la comunitat local i fomentar un sentiment de pertinença.

La decisió de demanar asil té com a arrel fonamental la necessitat desesperada de seguretat, expliquen els fundadors de Comunitats Rurals Queer en l’entrevista a RNE. En la pràctica, han vist de tot: per exemple, un home colombià que va demanar l’anonimat, va fugir de Cali després que la seva amiga trans fos assassinada i ell mateix rebés un tret. Inicialment, es va instal·lar a Barcelona, però venint d’una comunitat més petita, va acabar descobrint que l’entorn urbà no era el refugi pacífic que buscava. Ara és un dels residents de Campdevàrol.

LA LLUITA DIÀRIA: INTERSECCIONALITAT I AÏLLAMENT

Tanmateix, no tot a Catalunya és un camí de roses: un cop establerts, els individus afronten reptes complexos. Per exemple, els refugiats LGTBI+ pateixen una doble discriminació, tant pel fet de ser migrants i estrangers com per la seva orientació sexual o identitat de gènere. Enfronten LGTBI-fòbia i racisme fins i tot en ciutats com Barcelona, que presumeixen de ser obertes i respectuoses.

A més, les persones sol·licitants d’asil LGTBI+ pateixen una gran solitud. Com que sovint perden els vincles familiars i comunitaris en el país d’origen per rebuig, es veuen privades de la primera capa de suport social de què disposen la majoria de nòvinguts.

El mateix procés d’asil infligeix un gran cost personal. El temps d’espera per a una decisió final pot allargar-se anys. Durant aquest període, viuen en un estat de “llimbs” sense protecció plena. El procés és profundament

traumàtic; les persones que han patit violència extrema o trauma topen amb enormes barreres emocionals i psicològiques quan es veuen obligades a relatar les seves experiències en les entrevistes.

“El petit poble de Campdevàrol busca combatre la despoblació rural oferint una llar segura a persones LGTBI+ que fugen de la violència i la discriminació”

Saixa assenyala una manca significativa d’interacció amb la població local: “cap català, cap espanyol en la meua rutina, malauradament”. El seu cercle social és “completament russòfon”, i calcula que els seus contactes són “no un 95, sinó un 100% russòfons”.

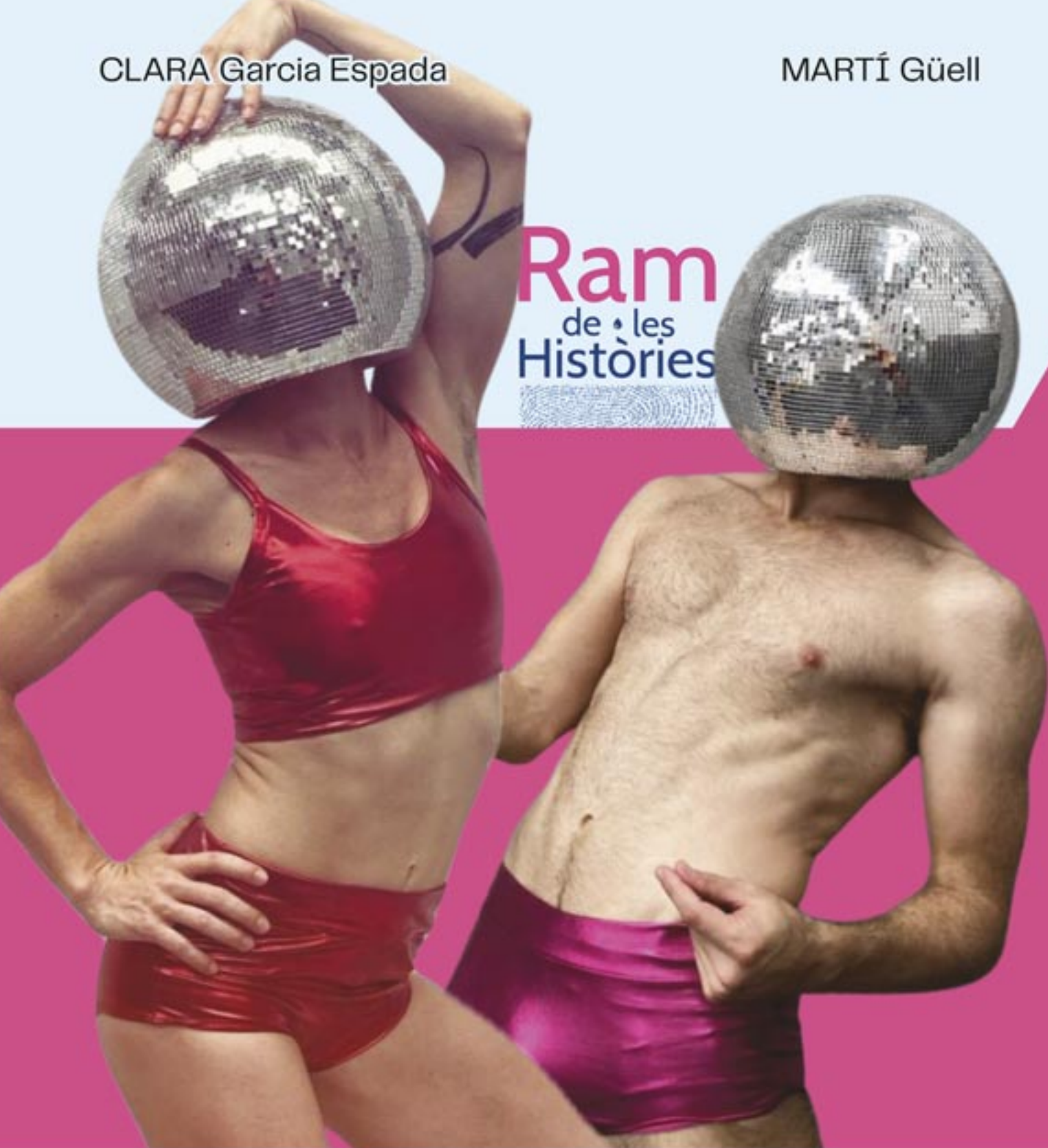
Això posa de manifest la necessitat de més suport. Part d’aquest podria venir del govern en forma de cursos de llengua o cultura, així com suport en salut mental. Però el que es necessita encara més són iniciatives comunitàries com el projecte Comunitats Rurals Queer, que fan que les persones se sentin realment part d’una comunitat i els ajuden a retrobar el sentiment de “llar” (o, per a alguns refugiats LGTBI+, a descobrir-lo per primera vegada).

Fent això, Catalunya pot enfortir la seva posició com a santuari vital per a persones LGTBI+ d’arreu del món.

CLARA Garcia Espada

MARTÍ Güell

Ram
de • les
Històries

CLUB DE DANSA

Cada divendres a les 7 del vespre
Centre Cívic El Sortidor (Poble-sec)
@ramdelaigua www.ramdelaigua.org

Ram
de l'Aigua

Clara Cartañá

Membre de l'Associació Catalana d'Asexuals

Col·lectivitzar les asexualitats per desmuntar-ho tot

La forma en la qual entenem el món està limitada per les paraules que coneixem. Fem ús del llenguatge per representar el món. Per presentar el món una altra vegada, per extreure'l del territori, posar-lo en un mapa i traslladar-lo al pla conceptual. En aquest trànsit sempre hi ha pèrdues, simplificacions i assumpcions a tenir en compte. Amb l'objectiu d'entendre'ns, utilitzem les paraules per designar objectes que comparteixen un conjunt de propietats comunes. Conèixer el terme asexual m'ha permès connectar algunes experiències de la meua sexualitat amb les d'altres persones. Col·lectivitzar la meua sexualitat.

Les asexualitats són molt diverses, i designen un seguit d'experiències que difereixen de la sexualitat normativa i obligatòria, qüestionant-ne, per tant, la suposada universalitat. M'atreveiria a dir, doncs, que més enllà de ser un terme identitari, les asexualitats des-invisibilitzen un seguit de coneixements que ens han mancat a totis, independentment de l'orientació sexual. Amb el temps, he anat entenent que comparteixo vivències que sentia com a únicament meves tant amb persones asexuals com al·losexuals. Aquesta comprensió em permet tornar radicalment aquesta falsa dicotomia, i abraçar i situar-me també en les zones grises.

Reconèixer l'asexualitat ens permet a totis qüestionar-nos les bases des d'on vinculem i la jerarquització hegemònica de les sexoafectivitats. Les nostres experiències, conjuntament amb altres dissidències, demostren un cop més la construcció i universalització d'una ficció al voltant de la sexualitat occidental que està basada en lògiques patriarcals, capitalistes i colonials.

M'agrada pensar que, al final, la A és una forma de dir que no. Reivindico l'asexualitat com a forma de negar allò que se'ns ha fet creure com a universal, com a imprescindible, com a natural. Reivindico l'asexualitat com a forma de qüestionar les formes normatives de vinculació sexoafectiva imposades. I reivindico el fet que, travessar el discurs per les nostres experiències encarnades, situades i diverses, ens permet entendre que, per exemple, podem sentir atracció romàntica per algú i no sexual, que podem estimar sense sexe, que podem follar o que podem no fer-ho. I que, per fi,

«No totis tenim l'objectiu, les ganes ni la necessitat de vincular a través del sexe, i desmuntar aquesta assumptió ens allibera a totis»

podem deixar que el plaer es manifesti vehiculat per tantes altres maneres de vincular de les permeses.

Així, penso i sento l'etiqueta asexual no com a límit, sinó com a esquerra en el mur que no em deixava veure-hi. Reivindico l'ús de l'etiqueta per trobar-nos, per entendre'ns i per incloure en el coneixement les nostres vivències, de manera que, un cop imbricades amb el coneixement generat per altres epistemologies no normatives, puguin formar part del sentit comú i ajudar a representar més acuradament la realitat.

Tornant a la representació del món a través de les paraules, reivindico qüestionar les definicions de desig, d'atracció o dels límits d'allò que és sexual, per tal que es contemplin les asexualitats. Això ens permet dibuixar amb més detall el mapa i desmuntar la concepció generalitzada del sexe com a màxim exponent de plaer. No totis tenim l'objectiu, les ganes ni la necessitat de vincular a través del sexe, i desmuntar aquesta assumptió ens allibera a totis.

Així, reivindico les asexualitats com a territoris i com a mapes, entenent-les no com a rutes delimitades i determinades, sinó com unes noves coordenades des d'on reorientar-nos i des d'on habitar els vincles. Al cap i a la fi, jo no sé si soc asexual; sé que l'asexualitat m'ha permès ser.

L'Observatori canvia de nom

Som l'Observatori Contra l'LGTBI-fòbia

Si has patit qualsevol situació
discriminatòria per motius d'orientació
sexual, identitat o expressió de gènere som
al teu costat!

**OBSERVATORI
CONTRA
L'LGTBIFÒBIA**

Lobservatori.cat

Bàrbara L. Monllor

Jurista del Gabinet Jurídic de l'Observatori
contra l'LGTBI-fòbia

La por s'atura mitjançant l'acció

Amb tot els esdeveniments tan terribles que estan succeint al món en el qual vivim, m'agradaria fixar-me en les implicacions de ser LGTBIQ+ o conculcar amb els valors de diversitat de gènere i sexual. Vull reforçar l'aposta per la diversitat sexual i de gènere en temps d'antagonismes.

Sembla ara que o estàs en el lloc bo de la història, o estàs a l'altre costat. El discurs aliat als drets LGTBIQ+ està també sent utilitzat com a eina per posicionar-nos de forma iminent. La notícia d'aquell soldat amb una bandera de l'arc de Sant Martí publicada pel Govern israelià reivindicant i justificant l'ocupació, el bombardeig i continuant amb el genocidi a Gaza és un altre intent intencionat de furar-nos la nostra pertinença: l'acceptació de la vida de qualsevol, lliure de coaccions respecte al desenvolupament de la pròpia personalitat.

El missatge és pervers. Agafar aquesta línia de discurs com a tècnica de blanqueig d'una massacre és forçar el sentit d'un llenguatge tenyit amb moralitat (*falsament rainbow*).

Si li posem una bandera LGTBIQ+ al pitjor atac als drets humans que estem vivint ara mateix en aquests moments, pensaran que ens faran dubtar en la perspectiva. Obrim bé els ulls i activem neurones per escollir lluites, no crec que a les persones LGTBIQ+ ens representi qui actua contra la vida i contra la humanitat amb actes genocides.

Perquè la sexualitat i l'expressió de gènere normativa ha conformat el nostre espai d'exclusió però també la nostra existència. Les resistències lesbianes de la dècada dels 70 ho van analitzar molt bé com per assenyalar la fal·làcia de la naturalitat biològica de l'heterosexualitat, actuant més bé com a categoria política.

Daniel J. García, en el seu llibre *Rara Avis* (Editorial Melusina, 2016), s'apropia d'aquest concepte (*rara avis*) amb intencions de construir-lo com a espai de resistència.

**«La sexualitat i l'expressió
de gènere normativa ha
conformat el nostre espai
d'exclusió però també la
nostra existència»**

Amb l'hostilitat del món, sovint les persones LGTBIQ+ pensem a armar-nos o ens armem preventivament com a mode de precaució per a no ser reconeguts socialment (com podria ser el *passing*).

Pense en allò poregós de mostrar-se i ésser dissident en aquests moments reaccionaris. Pense en com desarticlar aquesta por. Potser la idea que això és iminent o que va a passar, que les nostres realitats van a deixar de ser-ho, és la cosa que ens congela i que encara tenim entre mans, que tenim espai de manobra. Sobretot, perquè la nostra manera de ser és inevitable, ho fem cada dia i cada acte significa.

Crec que, ara més que mai, cal pensar que la por s'atura. Es pot aturar. I es demostra mitjançant l'exercici de la nostra llibertat i el reclam del poder.

Necessitem passar a l'ofensiva, mobilitzant-nos i fent palesa la nostra unió i la nostra esperança.

‘Dansar la fuga’, una exposició sobre les memòries dissidents des dels Andes

Centre LGTBI_Comte Borrell, 22

Del 5 de novembre al 30 de gener

El folklore andí ha estat, històricament, un camp de tensions: tradició viva i, a la vegada, un terreny de control colonial, patriarcal i nacionalista. No obstant, també constitueix un espai de fuga, on les dissidències sexuals, afectives i de gènere han inscrit els seus gestos, cossos i memòries. *Dansar la fuga* convida a mirar el folklore no com una tradició estàtica, sinó com un camp viu de transformació, memòria i rebel·lia. El folklore andí no és, tan sols, una expressió estètica o tradició estàtica. És també un camp on s’han lliurat batalles simbòliques per disciplinar els cossos, els desitjos i les memòries. L’exposició revela com les dissidències sexuals, afectives i de gènere (travestis, marikes, machonas, morenas, identitats no normatives) han habitat l’espai festiu, ritualista i popular des de temps prehistòrics fins a l’actualitat.

Dansar la fuga proposa una lectura crítica del folklore com a memòria encarnada, com a resistència des de l’alegria, com a gest polític sostingut pel cos col·lectiu, també fora del seu territori d’origen, allà on la migració i la dissidència continuen ballant contra l’oblit. La mostra és a càrrec de Transoceànica, una associació que defensa els drets culturals de comunitats en risc d’exclusió i promou la transformació social des de l’art i la cultura.

Tan Queer Barcelona, el festival que trenca amb els rols tradicionals del tango

 Diversos espais de Barcelona

 Del 20 al 23 de novembre

Tan Queer Barcelona és un Festival de Tango Queer, un espai per gaudir del tango des d’una perspectiva des de la qual es trenca amb els rols tradicionals i on tothom pot practicar-los sense judicis, tampoc de gènere o d’expressió.

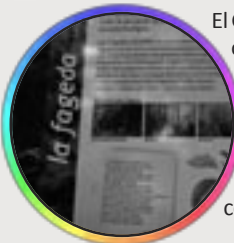
L’esdeveniment compta amb tallers de tango queer, música en directe, sessions de DJ i milongues que es duran a terme en diferents espais de la ciutat de Barcelona, com ara l’associació cultural l’Estranger, La Yumba, el Teatre Metamorfosis, el Salón Pugliese, la Casa de Múrcia, l’Ateneu del Clot o l’Espai Jove La Fontana, entre d’altres.

El Festival Tan Queer també vol reivindicar una Barcelona especial, divertida, tanguera, inclusiva, expressiva i, sobretot, queer.

Excursió a la Fageda de Grevolosa

 Fabra i Puig amb Meridiana

 26 d'octubre a les 8 h

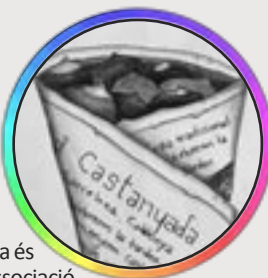
El Grup de Muntanya del Casal Lambda organitza una excursió a la Fageda de la Grevolosa, a la comarca d'Osona. La ruta serà d'una distància aproximada de 12 quilòmetres. Caldrà portar esmorzar, dinar i aigua. Les inscripcions es poden fer a la seu del Centre LGBTI de Barcelona o al correu muntanya@lambdaweb.org.

Castanyada familiar

 Càmping Vilanova Park

 8 i 9 de novembre

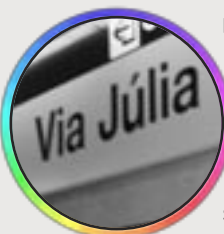
Tal com ja és tradició, l'Associació de Famílies LGBTI+ organitza un cap de setmana per celebrar la castanyada. Es tracta d'una activitat familiar de convivència, diversió, visibilitat, formació i apoderament. La castanyada és la festa grossa i la trobada anual de l'Associació de Famílies LGBTI+.

Ruta LGBTIQ+ a Nou Barris

 Sortida del Metro Via Júlia (L4)

 8 de novembre, 13 de desembre i 10 de gener

La ruta de memòria històrica LGBTIQ+ a Nou Barris és un recorregut que visibilitza les lluites, experiències i resistències del col·lectiu a la perifèria de Barcelona. L'objectiu és recuperar històries de repressió, clandestinitat, activisme veïnal i expressions de la diversitat afectiva i sexual que van marcar el passat recent.

Sortida Museu de la Xocolata

 Carrer Comerç, 36

 16 de novembre a les 11.30 h

El Casal Lambda proposa una activitat dolça i cultural: una visita al Museu de la Xocolata de Barcelona, situat en un dels edificis més emblemàtics de la ciutat. Una experiència per despertar els sentits. Les inscripcions es poden fer a la seu del Centre LGBTI de Barcelona o al correu activitats@lambda.cat.

Club de lectura 'Maricas Malas'

 Centre Cívic El Sortidor _Plaça del Sortidor, 12

 21 de novembre

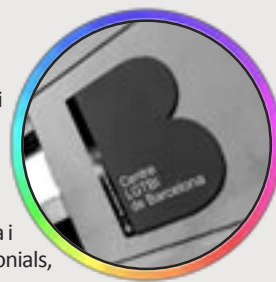
El Ram de les Històries és el Club de Lectura de l'Associació Ram de l'Aigua. En la trobada del 21 de novembre parlaran del llibre *Maricas Malas* de Christo Casas. L'autor presenta un text entre l'assaig i el relat personal que parteix de la pregunta irònica 'Però si ja us podeu casar, què més voleu?'.

Arxius vius

 Centre LGBTI

 11 de desembre a les 18 h

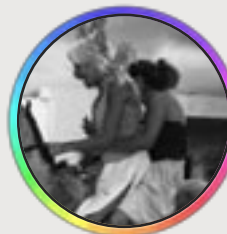
La taula rodona 'Arxius vius: dissidències i reapropiació del folklore' proposa un diàleg crític al voltant de com les dissidències sexe-gènere han tensionat i transformat el folklore, reapropiant-lo com a eina de resistència cultural, política i de gènere per fer front als dispositius colonials, heteropatriarcal i racistes.

Club de lectura 'Las Malas'

 Centre Cívic El Sortidor _Plaça del Sortidor, 12

 12 de desembre

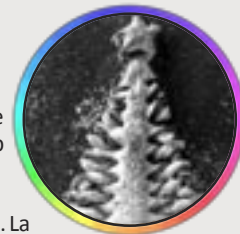
En la trobada del 12 de desembre del Club de Lectura de l'Associació Ram de l'Aigua tractaran la novel·la *Las Malas* de Camila Sosa Villada. L'autora argentina connecta amb el realisme màgic per endinsar-se en un conte de fades i de terror, en el qual descobreix, entre altres coses, que pertany al món de les travestis. El Club de Lectura és obert a tothom.

Dinar de Nadal Famílies LGBTI+

 Associació de Famílies LGBTI+

 14 de desembre

Com cada any, l'Associació de Famílies LGBTI+ celebra un Dinar de Nadal. Una festa familiar i de retrobada, com també de diversió i visibilitat, en la qual atipar-se amb un bon àpat i els més petits (i no tant) faran cagar el tió. Unes setmanes abans, l'entitat obrirà les inscripcions per al Dinar de Nadal. La informació es podrà trobar a les seves xarxes.

Dansa amb Ram de l'Aigua

 Centre Cívic El Sortidor _Plaça del Sortidor, 12

 Cada divendres a les 19 h

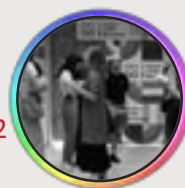

L'associació Ram de l'Aigua organitza el grup regular d'expressió corporal amb Martí Güell, coreògraf i ballarí format a la London Contemporary Dance School. La dansa amb el Ram de les Històries és una bona manera de començar el cap de setmana gaudint amb el moviment. L'activitat és oberta a tothom.

Atenció LGBTI+

 Centre LGBTI _Comte Borrell, 22

 De dilluns a dissabte

El Centre LGBTI de Barcelona ofereix servei d'atenció gratuïta a les persones LGBTI i el seu entorn. L'objectiu és respondre, acompanyar-les i facilitar-los el camí. L'horari d'obertura és de dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 15.30 a 20.30 h. A més, obren el segon dissabte de cada mes.

BARCELONA

TAN ♥ QUEER

Del 20 al 23 de novembre

Més de 200 persones
provinents de 15 països diferents

**8 milongues
3 shows
música en viu
10 workshops**

Una classe gratuïta
per iniciació la tarda
del dissabte

IVAN & MIGUEL - ARI & KEI - DANY ARROYO - ANABEL & IMANOL - NATI & YANA

CAROLE

DAFNE

BERNI

GAIA

IMA

KEI

ARI

DANY

www.bcnqueertangofestival.com

bcn.queertangofestival

bcn.qtf

Joan Rodríguez

Regidor de Junts per Catalunya
a l'Ajuntament de Barcelona

Orgull, llengua i identitat

Quan penso en la meua trajectòria vital, m'adono que gran part del que soc té a veure amb haver o no haver tingut referents. Durant la meua joventut, els models visibles de persones LGTBI eren pràcticament inexistent. Les poques imatges que arribaven a la televisió o al cinema sovint eren caricatures, personatges ridiculitzats o històries condemnades a finals tràgics.

Aquell buit de representació feia mal, i a molts ens costava reconèixer-nos en algun lloc. Avui en dia, afortunadament, la situació ha canviat. I malgrat tot, en l'era de la globalització en la qual els referents tenen sovint una dimensió internacional, estic convençut que necessitem, com a país i com a ciutat, referents LGTBI catalans que parlin la nostra llengua i que ens ajudin a estimar-nos més lliures i més complets.

En aquest sentit, no puc deixar d'esmentar Ventura Pons. Un referent per a mi. El seu cinema ha estat per a molts la primera finestra on veure reflectida la diversitat amb dignitat. Ell va entendre que fer cinema en català i mostrar-hi personatges gais, lesbianes o trans no era només una qüestió artística: era un acte polític i cultural profundament transformador. Quan la seva càmera donava veu a històries invisibles, estava fent dues coses alhora: normalitzar la llengua i legitimar la diversitat. Aquesta és una bona praxis que malauradament avui hem de tornar a reivindicar.

És per això que hem proposat i defensat amb èxit, la creació, amb el suport de l'Ajuntament, del Premi Ventura Pons. Un premi que no només ha de ser un homenatge a la seva figura, sinó una mostra de compromís col·lectiu amb el futur. Un guardó que uneixi cinema, cultura i drets, i que recordi a tothom que els referents no són només memòria: són la llavor per a les generacions que vindran.

Els darrers anys hem viscut una pèrdua preocupant d'ús social del català, també dins del col·lectiu LGTBI. Massa sovint, els espais de trobada, les xarxes socials o les pròpies festes del nostre orgull es viuen en castellà o en anglès, i el català hi queda relegat. No és una qüestió menor: la llengua és identitat, és arrel i és també una eina per estimar-nos sense traduccions. Si no cuidem el català també dins del moviment LGTBI, correm el risc de trencar un vincle amb la nostra pròpia història.

«Si no cuidem el català també dins del moviment LGTBI, correm el risc de trencar un vincle amb la nostra pròpia història»

Per això, cal celebrar iniciatives com la campanya "Treure la llengua de l'armari", impulsada per entitats del col·lectiu i que ens recorda que parlar català en els nostres espais de llibertat no és excloure ningú, sinó sumar. És fer visible que podem ser gais, lesbianes, bisexuals, trans o queer en català, amb totes les lletres i accents. És un crit perquè la diversitat sexual i de gènere també sigui motor de vitalitat lingüística. Quan diem que volem estimar-nos en català, estem dient que volem fer, de la nostra, una llengua viva, tendra, rebel i orgullosa.

Necessitem premiar, visibilitzar i reconèixer els creadors que ens han obert camí, per honorar-los i perquè siguin exemple dels que han de venir. I necessitem que les nostres lluites no renunciïn mai a la nostra parla. El Premi Ventura Pons i la campanya "Treure la llengua de l'armari" apunten en la mateixa direcció: la de construir una ciutat i un país on ser LGTBI i ser catalanoparlant no siguin camins paral·lels, sinó una sola experiència plena, digna i compartida.

Televisió

Ploma i estridències a la tele pública

El *Late Xou* de Marc Giró va començar primer per la desconnexió de TVE a Catalunya, després va passar a La 2 per a tot l'estat espanyol, i finalment es va establir els dimarts a la nit a La 1, consolidant així la carrera d'èxit del programa.

Els motius d'aquest fet no poden ser només un de sol, però si n'hi ha un de ben visible és la personalitat de Marc Giró.

El seu humor desacomplexat, sovint àcid i irònic, duu a la pantalla petita un tret que fins ara només estava reservat a col·laboradors i a presentadors de l'anomenada 'teleporqueria': la ploma i les estridències.

Marc Giró és obertament homosexual, però no perquè digui en *prime time* que li agraden els homes, sinó també per la seva manera de presentar, per l'humor, les bromes que fa i la complicitat que estableix amb els espectadors i els convidats. Podríem assumir-ho com la normalitat, i ja seria l'hora, però no sense abans reconèixer que Marc Giró és el primer a fer-ho. Ha arribat a obrir el programa amb un número musical ple de ploma, literalment, i cada setmana comença amb un monòleg carregat de missatges polítics —en realitat parla de drets humans— en el qual fa palès que és *marica*.

Foto: TVE

Política

La imatge associada als temes polítics és, encara ara, la d'un home seriós. Giró els aborda sense renunciar a les estridències

Mirada

El punt de vista dels homes cisheterosexuals ha ocupat tots els espais. Giró analitza sense complexos l'actualitat des de la seva mirada

Humor

L'humor ha utilitzat les persones LGTBI+ per fer-ne burla. Marc Giró gira la truita i ridiculitza el món hetero, que tampoc entén

Impacte

Més enllà de l'audiència del programa (últimament al voltant del 12%) les seves intervencions tenen un gran impacte a les xarxes

Novetats

Amplien places del Grup Trans i No Binari

Fins ara, el Grup Trans i No Binari del Centre LGTBI de Barcelona es reunia un cop al mes. A partir d'aquest curs hi haurà dos dies de trobada al mes per tal que el doble de persones puguin gaudir de l'espai. El grup es reunirà el segon i el quart dimarts de cada mes de les 18 a les 20 hores a la seu del Centre LGTBI.

El Grup Trans i No Binari és un espai de socialització on poder connectar amb diferents persones que exploren el seu gènere i compartir experiències. Es tracta d'un espai de trobada mensual que es desenvolupa en el Centre LGTBI gairebé des de l'obertura de l'equipament.

Famosos

Marc Giró

QUI ÉS?

Presentador i humorista

Està al capdavant del Late Xou a TVE
i del Vostè Primer de RAC1

QUÈ HA FET?

**Destacar per les seves intervencions
sense complexos**

A LES XARXES...

**Els vídeos dels seus monòlegs i entrevistes
sempre tenen una gran repercussió**

La literatura queer també es fa en català

Literatura

Des del 2018, l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana organitza el QLit, el festival de literatura queer en català. Enguany, la vuitena edició, es va celebrar el 16 i 17 d'octubre a la Bonne, el Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison.

El QLit és un punt de trobada i reflexió de persones lectores, escriptores i crítiques, i també persones interessades en la temàtica LGTBI+, especialment en la nostra llengua.

El ventall d'activitats i actes és divers i combina la reflexió i l'anàlisi amb l'experimentació i moments per a la festa.

Comissariat per Bel Olid, Sebastià Portell i Ricard Ruiz Garzón, el QLit reuneix alguns dels noms més destacats de l'art i l'activisme LGTBI+.

Els referents LGTBI+ són escassos, encara més si demanem que siguin positius. En la literatura, la mancança d'històries queers és evident, i en català les hem trobat especialment a faltar.

En un moment en què l'ús social del català està en retrocés, les iniciatives que posen en valor la llengua sempre són una bona notícia. Sobretot en àmbits com la literatura LGTBI+, que no sempre l'hem tinguda en català.

Reivindicació

Amb voluntat o sense, el festival QLit és un espai que reivindica la importància de tenir literatura queer en la nostra llengua

Visibilitat

El QLit és una gran oportunitat per descobrir les autoris i les novetats en català pel que fa a la literatura LGTBI+, sovint invisibilitzada

Connexions

En l'edició d'enguany una de les activitats ha estat un recital en el qual es va comptar amb poetes queer d'Eslovènia i de Catalunya

Support

Durant el QLit la llibreria Antinous, l'única de Barcelona especialitzada en literatura LGTBI+, s'encarrega de la venda dels llibres

Llibre

Dones sense homes

Cristina del Puerto-Peix

A *Dones sense homes* (Empúries, 2025) coneixerem la història vital

de l'Elisenda, des de l'acceptació del seu desig fins a la relació amb la seva mare, passant per l'amor amb la Tina i el seu vincle després de deixar-ho. El llibre és gairebé l'epíleg de segles de dones que han desitjat i estimat altres dones i sovint no han pogut fer-ho com volien.

Música

En la noche...

Robin

Robin (2007) tot just ha publicat el seu primer single, *En la noche...*

, que formarà part de l'EP *Trasnochado*, que està en procés de creació. Tal com explica l'artista: "el tema principal és la nit i tots hem tingut por a la nit, sobretot quan érem més petits, però per exemple jo tinc molts amics amb insomni. No escoltaràs una persona que et digui: 'He tingut por aquesta nit'. Jo, personalment, hi ha nits que tinc por".

Recomanacions

Curt

Cabaret is not dead

Victoria Maureira Sáez,
Alexis Donoso, Keka de Luca,
Mariu Benzo, Pablo Cuturrufo

A través de l'amistat de les cabaretistes trans Dolly Van Doll i Cristine Berna, el curtmetratge reivindica el cabaret com l'espai de refugi per a les dissidències que va ser durant el final del franquisme, la transició i els primers anys de democràcia. *Cabaret is not dead* és una oda a la vellesa feliç, alhora que una denúncia de la precarietat del transformisme i el drag actuals.

Llibre

Jo era un noi

Fer Rivas

Jo era un noi (Angle Editorial, 2025) explica part de la història familiar i personal de Fer Rivas prèvia a la transició. La classe obrera i la identitat sexual i de gènere travessen el protagonista des de la vergonya, la culpa i la incomprensió, mentre s'adona que és hereu d'un llegat vital del qual no es pot deslliurar sense comprendre'l i fer-hi les paus.

Pilar Cañabate

Antropòloga, treballadora social i col·laboradora
i patrona de la Fundació Enllaç

***Enllaçat*: la guia per preservar l'autonomia i la identitat quan serem vulnerables**

Moltes vegades pensem que ja arribarà el moment de decidir sobre qüestions importants de la nostra vida. Però, què passa si un dia aquesta capacitat es perd i han de ser altres els qui decideixin per nosaltres? On voldríem viure si no ens poguéssim cuidar sols? Qui ens agradaria que ens acompanyés? Quin tracte ens faria sentir còmodes?

Són preguntes incòmodes, sí, però necessàries. Sovint ningú del nostre entorn té del tot clar què voldríem: potser no saben què fer amb la nostra mascota si ja no en podem tenir cura, com ens agradaria mantenir la nostra imatge personal o quin pronom caldria utilitzar encara que haguem oblidat que vam fer un trànsit de gènere. I, en aquests silencis, hi ha el risc que altres decideixin per nosaltres allò que no ens representaria.

Aquestes preguntes ens poden incomodar, però també ens ajuden a connectar amb allò que més ens importa. Per això, a la Fundació Enllaç hem elaborat la Guia de Decisions Socials Anticipades, *Enllaçat*, una eina pionera per deixar constància de com volem que es prenguin les decisions socials si algun dia perdem competència.

La guia proposa un canvi de paradigma: passar d'un model paternalista i improvisat a un model proactiu, centrat en l'autonomia personal. És una invitació a reflexionar i deixar per escrit com volem ser cuidats, qui volem que ens acompanyi i quines coses són irrenunciables per a la nostra dignitat i benestar. I no només això: també serveix per donar tranquil·litat a les persones que ens envolten, que sovint es veuen obligades a prendre decisions difícils en moments de crisi, sense saber si allò que fan és el que realment voldríem.

A diferència d'altres documents legals o clínics, *Enllaçat* posa el focus en la dimensió social de la vida: el lloc de residència, la configuració de l'entorn afectiu, les rutines que ens donen sentit, la manera de preservar la nostra imatge personal i la intimitat, o fins i tot què fer amb una mascota si ja no en podem tenir cura. Aspectes petits i grans que, junts, dibuixen qui som.

La guia no és un formulari fred ni un tràmit burocràtic. És un procés personalitzat, acompanyat per profes-

«*Enllaçat* proposa un canvi de paradigma: passar d'un model paternalista i improvisat a un model proactiu, centrat en l'autonomia personal»

sionals, on cada persona pot explorar què és el que realment importa segons la seva història i projecte vital. És també una eina de diàleg: convida a parlar amb amics, familiars o persones de confiança sobre qüestions que sovint evitem però que, tard o d'hora, poden aparèixer. I anticipar aquests escenaris ens ajuda a viure amb més seguretat i amb menys por al futur.

Tot i que va néixer des del treball amb persones grans LGTBI, *Enllaçat* és una eina universal. Cadascú, independentment de la seva orientació, identitat o trajectòria, pot utilitzar-la per preservar la seva autonomia davant la possibilitat de perdre competència. Però per al nostre col·lectiu té un valor afegit: ens assegura que la nostra identitat, els nostres vincles i els nostres valors seran respectats fins i tot en moments de màxima vulnerabilitat, quan altres podrien oblidar-los o invisibilitzar-los.

Anticipar no és resignar-se; és exercir la llibertat fins al final. És deixar escrit allò que ens defineix, per tal que ningú decideixi per nosaltres allò que no volem. Amb *Enllaçat* podem assegurar que, passi el que passi, la nostra veu continuï sent escoltada i que la nostra manera de viure segueixi sent la guia de la nostra manera de ser cuidats.

Mar Sifre Rigol

I encara un cop més

El primer llibre de **Mar Sifre Rigol**

Directora d'*Orgull*

L'Emma i l'Aina són dues noies que es coneixen una nit de festa, de casualitat. Són amigues d'amigues. S'agraden des del primer moment i de seguida connecten. La por, les inseguretats, els vincles fugaçs i la falta de comunicació marcaran gran part de la seva relació.

"I encara un cop més és una obra contemporània, que parla d'una generació que es vanta amb la importància de construir relacions basades en la comunicació i la responsabilitat afectiva, però que en realitat no sap com gestionar-les".

Alberto Martín

President de la Plataforma
d'Entitats LGBTI de Catalunya

El Centre LGBTI de Barcelona, un servei públic imprescindible

Al gener de 2019, Barcelona va fer un pas històric amb l'obertura del Centre LGBTI. L'equipament, pioner a Catalunya i referent a l'Estat, va néixer amb una missió clara: garantir un espai d'acollida, d'informació i de suport al col·lectiu, i sensibilitzar la ciutadania sobre la diversitat sexual i de gènere. En aquests anys, el Centre s'ha convertit en molt més que un edifici: és punt de trobada, cultura i atenció, on moltes vides han trobat escolta, resposta i esperança.

El seu paper com a servei públic va més enllà de cobrir necessitats immediates. És un recurs per al conjunt de la societat: atén directament persones LGBTQIA+, però també dona suport a famílies, professionals, escoles i veïnat que volen comprendre i viure la diversitat amb normalitat. La seva presència al barri genera convivència i cohesió, i el seu impacte traspasa la ciutat, arribant a localitats catalanes sense recursos similars.

Som conscients que el Centre LGBTI té un paper clau en una ciutat que es vol oberta i compromesa amb els drets humans. Però aquest compromís no es pot donar mai per garantit. L'auge dels discursos d'odi i la instrumentalització política del col·lectiu recorden que els drets poden retrocedir si no els defensem amb fermesa. En aquest sentit, el Centre és imprescindible per blindar la igualtat i fer avançar la llibertat.

Un dels grans reptes és arribar a totes les realitats del col·lectiu. No tothom viu la seva experiència des del mateix lloc: hi ha diferències generacionals, de classe, d'origen, de situació administrativa, de diversitat funcional o de vivències en la ruralitat que condicionen l'accés als recursos. El Centre ha de ser capaç d'acollir aquesta diversitat i garantir que ningú se'n senti exclòs o invisible.

El Centre LGBTI és també un exemple de com els serveis públics poden transformar vides i generar cohesió social. Gràcies al compromís institucional i al treball constant de les persones i entitats implicades, avui Barcelona disposa d'un recurs únic que ofereix atenció psicològica, jurídica i social, alhora que impulsa activitats culturals i edu-

**«El Centre LGBTI
s'ha convertit en un punt
de trobada, cultura
i atenció, on moltes vides
han trobat escolta,
resposta i esperança»**

catives obertes a tota la ciutadania. La seva presència visible i propera a la ciutat és una mostra del que significa apostar per la igualtat des de les polítiques públiques.

En un moment en què l'individualisme guanya terreny i els drets col·lectius són qüestionats, la defensa dels serveis públics és més necessària que mai. El Centre LGBTI de Barcelona demostra que les polítiques públiques no són declaracions simbòliques, sinó respostes a necessitats reals. Les persones que han patit violència, discriminació o solitud hi troben un espai segur i professional. Les famílies que volen educar en la diversitat hi troben eines i acompanyament. Les entitats que volen créixer i compartir projectes hi troben xarxa i suport. I tota la societat hi guanya en drets, cohesió i justícia social.

Per això, des de la Plataforma, fem una crida a reforçar i blindar aquest projecte. Barcelona no es pot permetre un pas enrere. El Centre LGBTI és patrimoni col·lectiu, una conquesta compartida que hem de defensar i consolidar. És responsabilitat de les institucions, de la Plataforma i de la ciutadania continuar fent-lo créixer. Perquè darrere de cada servei, de cada taller i de cada assessorament hi ha vides que mereixen viure amb igualtat, dignitat i llibertat.

L'ESTRANGER
ASSOCIACIÓ CULTURAL

CARRER DE L'OLIVERA 55
POBLE-SEC

WWW.LESTRANGERBCN.COM

LA FIGAFLOR

Llibreria · Espai cultural
COOPERATIVA

📍 Plaça Rafael Casanova 3
08630 Abrera
📞 681 06 40 41 (només Whatsapp)
☎ 93 410 59 05
📷 [lafigaflor.libreria](https://www.instagram.com/lafigaflor.libreria)
📘 La Figaflor Llibreria
✉ lafigaflor.libreria@gmail.com

• EL SAFAREIG •

club de lectura d'autores

• LLEGIM-LES! •

club de lectura amb les autores

• EXTRAESCOLARS DE
CLUBS DE LECTURA
INFANTIL •

• SECCIONS DE LA
LLIBRERIA •

Transfeminismes
Novel·la negra i thriller
Món Àrab
Antiracisme
Literatura infantil i juvenil
Pensament crític
Ecologia
Narrativa en català, castellà i
traduïda
Cinema
Poesia
Música
Fantasia
Ciència ficció
Benestar
(...)

• EXPOSICIONS •

• PRESENTACIONS DE
LLIBRES •

• TALLERS •

La Vicenta

Membre del Ram de l'Aigua i coorganitzadora
de Walpurgis Bcn Queer Horror Film Festival

Confessions d'una drag madura

Tinc 51 anys i continuo pujant a l'escenari amb talons impossibles, una màscara que representa moltes coses i un vestuari que incomoda més que els meus dubtes. Em pregunto què veuen en mi: una reina veterana, una raresa, un record d'una altra època o una drag que es resisteix a baixar el teló?

Als vint anys tot era vertigen: energia desbordada, pell que es recuperava de tot, maquillatge resistent i moda juganera. Avui l'exigència és diferent. El drag s'ha multiplicat en plataformes digitals on cada setmana neixen tendències que dicten com lluir, què dir o quina coreografia assajar. Sovint em sento perduda en un món de filtres i reptes virals.

El problema no és la moda, sinó la pressió: estar sempre renovades, brillants, més espectaculars que ahir. L'edat pesa: el cos triga més a recuperar-se i el públic mira amb sospita la maduresa. L'edatisme també existeix entre purpurina i lluentons: la joventut se celebra, la maduresa sembla caducada.

A aquesta pressió, s'hi suma un gegant: *RuPaul's Drag Race*. Va obrir portes i va globalitzar el drag, però també va fixar un cànon televisiu, competitiu i obsessionat amb la perfecció estètica. En aquest motlle, les més madures quedem relegades a "mares" conselleres, "antigues glòries" o "nostàlgiques" que no segueixen el ritme frenètic de l'edició.

Aquesta mirada ha contagiado el públic: ara s'espera que totes siguem reines de *reality*, amb vestuari caríssim, frases virals i talents empaquetats en tres minuts. La diferència, el risc, la lentitud o la saviesa no hi tenen cabuda. Quan una puja a l'escenari amb 51 anys, sent comparacions cruels: "no és tan polida com les del programa", "no té nivell de *runway*". Però què passa amb el drag que va néixer abans de les càmeres, el dels bars petits, fet amb retalls i enginy? Aquest drag, que és el meu, sembla invisible i és més necessari que mai.

He sentit comentaris: "Ja és gran per a això", "Estàs caducada". Fa mal, perquè darrere la màscara segueixo sent una artista amb ganes de dir coses i amb un arxiu d'experiències que poques joves tenen. Vaig ser en els bars on ningú entenia què fèiem, vaig actuar en esce-

**«Resistir és recordar que
el meu drag no va néixer
per agradar algoritmes
ni jurats, sinó per
incomodar, provocar
i qüestionar»**

naris improvisats, vaig aprendre a maquillar-me sense tutorials, a base d'error i de complicitats.

Avui visc entre dos focs: adaptar-me o resistir. Adaptar-me és jugar amb llenguatge digital i aquesta rapidesa de consum. Resistir és recordar que el meu drag no va néixer per agradar algoritmes ni jurats, sinó per incomodar, provocar i qüestionar. El meu drag és un ritual que uneix la persona que vaig ser amb la que soc, i no deixaré que ni l'edat ni un format televisiu em converteixin en fantasma d'un món que vaig ajudar a construir.

La maduresa té la seva bellesa, encara que no sigui viral. Porta la força d'haver sobreviscut, la ironia de riure's d'una mateixa i la certesa que cap concurs pot esborrar la petjada d'una vida sencera transformada en art.

Potser el repte de les *queens* grans no sigui competir amb les joves, sinó ensenyar-los que sota la purpurina hi ha història, ferides i resistències. Si continuo sortint a l'escenari amb 51 anys no és per caprici, és perquè encara tinc coses a dir. I mentre hi hagi algú que m'escolti —encara que sigui a l'última fila— seguiré brillant. Potser no amb la brillantor que marca tendència, sinó amb la que neix de la convicció i del gaudi.

Perquè ser drag mai no va ser només moda. Ser drag és, i sempre serà, un acte de rebel·lia contra el sistema, un acte polític.

Laura Pi

Consellera Portaveu d'ERC a Horta-Guinardó.
Assessora de Feminismes, LGTBI i Ciutadania d'ERC Barcelona

La memòria LGBTI+ no és decorat, és la nostra força

La història del moviment LGBTI+ a Barcelona és lluita viva, i recordar-la ens dona força per continuar. El 3 de desembre de 1977, Barcelona va ser escenari de dignitat quan més de 2.000 persones es van reunir en el Cinema Niza per al primer míting multitudinari LGBTI exigint la derogació de la Llei de Perillositat Social franquista. Aquell moment va marcar la història: va ser risc i determinació per la llibertat.

Aquest any, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC) celebra els seus 50 anys, recordant la valentia dels qui van plantar cara a la repressió i els inicis d'una memòria que encara inspira. El Casal Lambda, amb el seu arxiu i activitat constant, ha estat clau per preservar la història del moviment a Barcelona, documentant testimonis, revistes i fites que d'altra manera es perdrien.

Més de 45 anys després, Barcelona col·locarà una placa al solar del Cinema Niza. Un gest que pot semblar petit, però és immens: reconèixer que la ciutat no seria la mateixa sense la valentia de totes aquelles persones que van sortir a cara descoberta quan el risc era immens. Impulsada per ERC, aquesta iniciativa recorda que la memòria no és un ornament: és una eina educativa, essencial per ensenyar a les noves generacions el que vam guanyar, com es va guanyar, i per fer front als discursos d'odi que encara persisteixen i s'amplifiquen.

Aquesta acció se suma a altres iniciatives que hem impulsat, com la campanya institucional de la Diputació de Barcelona, "Orgull d'història", i el projecte del Govern republicà per crear un Centre de Memòria i Documentació LGBTI+, el primer del sud d'Europa, un arxiu viu i espai pedagògic que reforçarà la memòria com a eina de resistència.

Però la memòria no es construeix només amb plaques. Cal cuidar-la, mantenir-la, fer-la visible. Massa monuments i faristols presenten brutícia o inscripcions gairebé il·legibles. És una imatge que incomoda: què diu de nosaltres una ciutat que inaugura memorials però després els deixa degradar?

«La memòria històrica LGBTI+ no és nostàlgia: és una eina que ens recorda que el que avui considerem normal abans era impensable»

Encara més greu: Barcelona no té cap carrer dedicat a la lluita LGBTI+. Entitats i associacions fa anys que reclamen que figures pioneres —com Armand de Fluvià i tantes altres activistes invisibilitzades— tinguin el seu espai públic. La memòria ha de sortir de les sales d'actes i entrar a carrers i places.

La memòria històrica LGBTI+ no és nostàlgia: és una eina que ens recorda que el que avui considerem normal abans era impensable. I quan els drets tornen a estar qüestionats i amenaçats —com amb la reforma constitucional recent a Eslovàquia, que limita l'adopció a parelles heterosexuales casades—, la memòria ens dona força per respondre. Per això, quan veiem la placa del Niza, llegim "Orgull d'història" o pensem en els 50 anys del FAGC, no només hauríem de sentir orgull, sinó compromís. Compromís de seguir lluitant.

Perquè la memòria LGBTI+ no és decorat: és resistència, és identitat i és futur. I Barcelona només estarà a l'altura quan la cuidi, la dignifiqui i la faci present a carrers i places, cada dia.

On puc trobar la revista?

La pots trobar gratuïtament ...

Espai Línia

Carrer de Girona, 52

Direcció de Serveis de Feminismes i LGTBI de l'Ajuntament de Barcelona

Pg Sant Joan 75

Centre LGTBI de Barcelona

Carrer Comte Borrell, 22

Fundació Enllaç

Carrer Rosselló, 328

Departament Igualtat i Feminismes de la Generalitat de Catalunya

Carrer del Foc, 57

Centre Jove d'Atenció a les Sexualitats (CJAS)

Carrer de la Granja, 19-21

La Bonne

Carrer de Sant Pere Més Baix, 7

Ca la Dona

Carrer Ripoll, 25

ACATHI

Carrer Muntaner, 34 - Entresol 1

Oficina per la No Discriminació (OND)

Carrer de Ferran, 32

Agència ABITS

Carrer València, 344

Ateneu-Harmonia

Recinte Fabra i Coats, C / Sant Adrià, 20

Casa Orlandai

Carrer Jaume Piquet, 23

Centre Cívic Sagrada Família

Carrer Provença, 480

Panteres Grogues

Carrer Floridablanca, 143 - Entresòl 3

Oficina Municipal LGTBI+ l'Hospitalet

Carrer de Sanfeliu, 96

... i a totes les biblioteques i centres cívics de Barcelona i en PDF al web orgull.barcelona

Cada dia notícies, entrevistes
i articles d'opinió a

orgull.barcelona

la publicació de reflexió LGTBIQ+

Revista Orgull

@revistaorgull

Metàfora Project

Metàfora Project és una proposta artística dirigida per dones i identitats dissidents amb diversitat funcional, dins del marc del projecte “El teu cos, el teu camp de plaer” i el programa sexualitats-educació sexual feminista de l’entitat SIDA STUDI. El projecte va ser reconegut amb el Premi 8M Maria Aurèlia Capmany 2023. Metàfora Project és una producció fotogràfica participativa sobre sexualitats i diversitat funcional, però també és un qüestionament crític des del plaer a la sexualitat normativa i al capacitisme, un contra-imaginari il·limitat del desig, un clam per la llibertat sexual i un camí per reivindicar justícia eròtica. I tu, com desitges?

Equip artístic:

Protagonistes: **Patricia/Nodual, Raquel Blanca**

Idea original: **Patricia Carmona**

Direcció artística: **Iker Nafta**

Fotografia i edició: **Lili Marsans, Soledad Soler**

Relats: **Elena Prous**

Audiodescripció: **Carme Guillamont**

Traducció i locució: **Monica Caldeiro**

Autoria: **Sexualitats -educació sexual feminista, un programa de SIDA STUDI**

A la teva teoria li falta llit, i li falta llit amb mi

Soc la quarta Gorgona. La invisible. La Medusa a qui no talla-
ràs el cap amb el reflex del teu escut.
Què et fa tanta por quan em mires?

Em miro cada dia. M'observo i em reconec. Recorro el meu
cos amb les mans, i domo els espasmes com domesticaria
els teus si en tinguessis. Aquesta soc jo.
No demano que ho entengueu totis. Només algunis.

Però...

Qui té el coratge suficient, el desig suficient, com per deixar
que les nostres carns fredes i calents descansin juntes?

A la teva teoria sobre el desig dissident li falta llit i li falta llit
amb mi. I és més: t'estalviaré la pregunta. Sota la faldilla
negra hi ha una cadira de rodes.

Estàs tan desconstruïda com per follar-te la meva cadira de
rodes i deixar-me mirar?

T'imagino dit a dit amb la cura de qui cerca descobrir sense
voler ser expulsadi, colant-te per totes les escltexes possi-
bles i regalant-me aquesta imatge.

Però...

Si tanta por et faig, pregunta't qui ens va robar tant de plaer
i a canvi de què.

Si descobreixes la resposta, serà possible gaudir-nos. Tocar-
nos, olorar-nos. Res més autèntic que un cos explorant-ne
un altre. Intentant cuidar el teu plaer com tu vols cuidar el
meu.

Pot ser que llavors lis monstres siguem monstres sense pro-
blema de ser-ho.

Et murmuraré una cosa a l'oïda.

No construeixo el meu puto amor propi sense la teva mira-
da. I no, el teu tampoc és un mèrit exclusiu del teu esforç.

Torno a preguntar-te què et fa tanta por quan em mires?

No construeixo el meu puto amor propi sense la teva mira-
da. I no, el teu tampoc és un mèrit exclusiu del teu esforç.

Torno a preguntar-te què et fa tanta por quan em mires?

Ja?

Ara passa, tanca la porta i guarda el secret.

La quota

Mentre em succionava el cony pensava. Pits. És cert que tinc uns pits normals. Bonics i normals. Normatius, diguem-ne. Mugrons de grandor proporcional a un pit mitjà. Ni gran ni petit. Un to rosadet i sense estries. Llisos.

Podria pensar que aquesta persona que s'afanya per complaure'm és aquí pels meus pits normatius. Durant molt de temps vaig pensar que era el que podia oferir. Retrunyia en el meu cap: "Tot i la meva discapacitat, tinc uns pits bonics i normatius".

Tot va canviar quan van adaptar les festes queer. Les van començar a anomenar festes queer-crip. Estupideses.

Només havien posat una rampa i pensaven que amb això podien vincular un col·lectiu amb un altre. Parlar de les nostres lluites. Entendre'ns. Donar-nos consol. Incloure la quota coixa per principis polítics a cada trobada. Ser les nostres amigues. Aquell era el problema. Només volien ser les nostres amigues. Ofensiu. Poc polític. No foliar-te la teva companya de lluita és poc polític. Tenien por? Els fèiem fàstic? No s'havien fixat que també tenim pits? Que som éssers sexuals. Llavors, un dia, en un cabaret queer-crip, em van demanar ser la presentadora. La quota. No hi havia artistes crip aquell dia i se'ls desquadraven la inclusió i els principis polítics. Em vaig apropar al micro i, abans de començar el sarau, ho vaig preguntar: "Per què no folleu amb nosaltres?". Es va fer un silenci. Va romandre. I després d'uns segons en què l'aliança va començar a penjar d'un fil i l'horitzó i el futur es tornaven feixistes, una de les amigues va dir: "A mi em posen molt les teves mans tortes". Una altra digué: "A mi, els teus peus petits i suaus". Una altra continuà: "Jo vull fregar-me contra la teva cuixa espàstica, però pensava que era molt capacitista dir-t'ho".

—I els meus pits? No us agraden els meus pits?

—Els teus pits són normals —digué aquella que tot just havia admès que li agradaven les meves mans tortes—. Estan molt bé, però tens altres parts molt més interessants, per no parlar de les fantasies que em desperta la teva cadira.

Pensativa, vaig baixar de l'escenari. Quinze festes, quaranta assemblees i algunes gestions després vam començar a menjar-nos el cos.

A la teva teoria li
falta llit, i li falta
llit amb mi

La quota

Àudio rel·lat

Judith Juanhuix

Científica i activista trans

Activistes, referents, professionals

Activista, referent, professional? Amb l'Àlex Bixquert fa un temps que comentem, entre cafès i cerveses, les diferències i punts en comú entre aquests conceptes. Sovint se n'abusa i s'utilitzen indistintament, però, a causa de la gran amplitud i diversitat del món LGBTI+, creiem que són fonamentalment diferents. És un debat obert, amb visions discrepants, del qual, sense ànim definidor, voldria compartir algunes reflexions.

Activista és la persona que, de manera organitzada amb altres, realitza una activitat sense ànim de lucre en favor d'un col·lectiu que viu una discriminació en un eix d'opressió social, i a més ho fa des de fora de, i en oposició a, els àmbits de poder i decisió. És rellevant que l'activista faci l'acció en un marc organitzat: per assolir els objectius, l'acció és necessària, però l'activista no ho és. Si es crema, o millor dit, quan l'activista es cremi de tant remar contra corrent, l'acció continuarà tenint sentit per al col·lectiu tant si té continuïtat com si es desfà, segons la solidesa de l'organització. Per tot això, l'activisme honest és estructural, però també a vegades dolorós i utilitzat com a solució o fugida per superar dificultats personals.

Dit sigui de passada, l'oposició al poder és justament el que més diferencia l'activista, en el sentit purista del terme, de la persona voluntària. El voluntariat demana una organització o entorn de suport que esmorteixi les violències que hi puguin haver.

Referent és la persona en qui, pel que fa o pel que és, s'emmiralla gent d'un col·lectiu. Talent, valentia, resistència, testimoni o, senzillament, bellesa, val qualsevol qualitat que creiem que la persona té i que a nosaltres ens falta. La figura referent no ve marcada per l'ànim de lucre ni per la lluita o servitud al poder, sinó pel personalisme. És, per tant, simbòlica i no estructural: cancel·lat un símbol, sempre en trobarem un altre.

Finalment hi ha la persona *professional*, que presta serveis o actua sobre la comunitat a canvi d'una remuneració. L'oposició al poder és poc corrent i difícilment frontal, i l'acció serà sovint partidista, però els serveis poden ser de llarg abast i durada i, per tant, valuosos.

«L'oposició al poder és justament el que més diferencia l'activista, en el sentit purista del terme, de la persona voluntària»

I, amb tot això, qui és qui? Depèn, senyora. Justament per l'amplitud del món LGBTI+, la visió de l'activista o la referent no és única dins del col·lectiu, ni tan sols dins de la mateixa lletra. La visió del sexe-gènere, la perspectiva interseccional (especialment amb la classe i la racialització), les diferències intergeneracionals o la filiació política són algunes causes que modulen la visió que tenim de les figures i de les persones.

Activista, referent, professional. Deixem-ho clar: les tres figures són necessàries en l'extens i polièdric món LGBTI+. A més, els conceptes no són excloents: una persona pot actuar com a professional o com a activista segons l'acció; hi ha referents que són professionals, o professionals que volen ser referents. Les línies són fines i es mouen segons interessos, ideologies, opressions i egos.

Però lluny de relativitzar les etiquetes, entenguem-les. Que les fronteres entre activista, referent i professional siguin fines i làbils i es moguin segons el vent d'interessos, ideologies, opressions i egos, fa més necessària que mai la distinció entre els conceptes. Totes les figures són necessàries, sí, però, en aquest món convuls, pervers i minat, és essencial entendre des d'on ens parlen per saber quines d'elles ens són —a tu, a mi, a totis— imprescindibles.

Vols donar a conèixer les teves activitats?

Si ets una entitat o col·lectiu LGTBI+,
ORGULL t'ajuda publicant gratuïtament el teu anunci

Només has d'enviar-nos un correu a

entitats@orgull.barcelona

Fes-nos arribar les teves activitats i els donarem ressò
a la nostra publicació digital Orgull.Barcelona

noticies@orgull.barcelona

Cada dia notícies, entrevistes
i articles d'opinió a

orgull.barcelona

la publicació de reflexió LGTBIQ+

Revista Orgull

@revistaorgull

DEBATS EN CLAU LGTBI:

DONES

Ares Teixidó

30 de setembre, 18:00 h / Centre LGTBI Barcelona

JOVES

Lionel Delgado

7 d'octubre, 18:00 h / Espai Jove Fontana

SALUT I OCI

Carles Pericas

14 d'octubre, 18:00 h / Auditori Biblioteca Ignasi Iglésias-Can Fabra

PERSONES GRANS

Josep Maria Mesquida

21 d'octubre, 18:00 h / Fundació Enllaç

DISCURSOS D'ODI

Noelia Igareda González

28 d'octubre, 18:00 h / Centre LGTBI Barcelona

INTERSEX I TRANS

Mer Gómez i Miquel Missé

4 de novembre, 18:00 h / Centre LGTBI Barcelona

Més informació: barcelona.cat/lgtbi

Ajuntament de
Barcelona